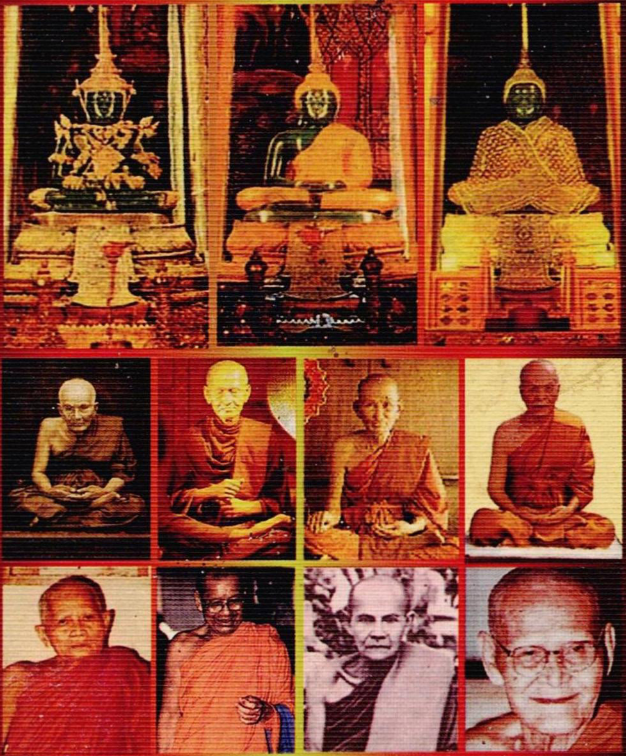

แสงแห่งธรรม

บทสวดมนต์ คาถามงคล และการฝึกจิต

จิตศรัทธา พุทธานุภาพ

สำนักพิมพ์พุทธานุภาพ
Buddha's Power

แสงแห่งธรรม

จิตศรัทธา พุทธานุภาพ

No. ๑๐๒

พุทธานุภาพ สำนักพิมพ์
Buddha's Power

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยกระดาษถนอมสายตา 'AR Green Read'
ช่วยถนอมสุขภาพสายตาและลดแสงสะท้อนในการอ่าน
ต้องการหนังสือสั่งพิมพ์ได้ที่ : M. 086-318-3448

แสงแห่งธรรม

บทสวดมนต์ คาถามงคล
และการฝึกจิต

จิตศรัทธา พุทธานุภาพ

รายนามผู้จัดพิมพ์

1.	นายบุญชัย-นางสุภาภรณ์-นายนพพร- นายอมกฤช และ นางสาวพิสมัย เดชรุ่งวรา	*1,500 บาท*
2.	นางสาวพิสมัย เดชรุ่งวรา	*400 บาท*
3.	นายสมพงษ์ อินทารักษ์	*100 บาท*
4.	นางนิลุบล อินทารักษ์	*100 บาท*
5.	นางสาวอรัฐา อินทารักษ์	*100 บาท*
6.	นางสาวสุนีย์ กิจสุวรรณไพศาล	*200 บาท*
7.	นายอาเก๊ะ แซ่ตั้ง และ นางมาลี อติชาตสินธพ	*200 บาท*
8.	นางสาวพรทิพย์ พรสุขสว่าง และครอบครัว	*200 บาท*
9.	นางสาวกัลญาณี เดือนเต็มดวง	*100 บาท*
10.	นายอภิวัฒน์ ยืนมั่น	*50 บาท*
11.	นายกังวาน วงษ์จวง และครอบครัว	*100 บาท*
12.	นายปิยกิจ กิจติตุลากานนท์	*100 บาท*
13.	พ.ญ.อรจิรา บูรณากาญจน์	*100 บาท*
14.	นายภุชพงษ์ กิจติตุลากานนท์	*100 บาท*
15.	นางพรสวรรค์ กิจติตุลากานนท์	*100 บาท*
16.	สุรัตน์-นันทิยา-วรรณปรัชญ์ พิทักษ์กิจไพบูลย์	*1,000 บาท*
17.	นายวิเชียร-นางวรรณทนา แก่นจันทร์ และครอบครัว	*100 บาท*
18.	นางทัศณีญา-นายเขตสันต์-ด.ช.ณัฐธัญ บุญผ่องใส	*100 บาท*
19.	นายวรเนตร สังขสัญญา	*100 บาท*
20.	นางสาววิลานี วงศ์เสรีวัฒนา และครอบครัว	*100 บาท*
21.	นางเกศกนก วงศ์เสรีวัฒนา และครอบครัว	*100 บาท*
22.	นางสาวสุนทรี วงศ์เสรีวัฒนา	*100 บาท*
23.	นายศรัณย์-ด.ญ.รติมา-ด.ช.ธนภัทร วงศ์เสรีวัฒนา และ นางสาวเกศินี แก้วใหม่	*50 บาท*

24.	นางสาววิชชุดา วงศ์เสรีวัฒนา	40	บาท
25.	นายศรสิน สถิตรุ่งพรชัย	100	บาท
26.	นายกฤษณ์ ไกรลาศโอฬาร	200	บาท
27.	นางสาวอิสริยา ทองปลิว และครอบครัว	200	บาท
28.	นางสาวอรนุช สังข์งาม	100	บาท
29.	นางฉวีวรรณ แซ่ฉั่ว	200	บาท
30.	นางแพรวพรรณ พูลทวี และครอบครัว	100	บาท
31.	นางศรินธร อันสวน และครอบครัว	100	บาท
32.	นายโยธิน เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา และครอบครัว	100	บาท
33.	นายศิริ-นางพูนสุข เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา	200	บาท
34.	นางสาวสิริพร ใจเย็น	20	บาท
35.	นางสาวปัทมาศ ทองมารัตน์	100	บาท
36.	นายโยธิน-นางฐิติมา-ด.ช.โอบนิธิ นรารัตนประดิษฐ์	50	บาท
37.	นายอัครพล อัศวปรมิตชัย และครอบครัว	300	บาท
38.	คุณศรัญญา ธัญญะกิจ	300	บาท
39.	คุณสุภาพร สันติวัฒนา	200	บาท
40.	นางก้ำหย่วน-นางแสงจันทร์-นายธนากร หาญเจริญ	100	บาท
41.	นายวิศาล โฆษิตเวชสกุล	1,000	บาท
42.	นายบุญศิล วุฒิจิรัฐติกาล	1,000	บาท
43.	คุณปรีชา และ คุณนิมิตร ผูกศรี	400	บาท
44.	นางไน้ แซ่อึ้ง	20	บาท
45.	ครอบครัวนามอาญา	100	บาท
46.	นางชวนชม พวงมาลี	50	บาท
47.	นายพชร ขันทอง	50	บาท
48.	นางสาวระพีพรรณ กิจติตุลากานนท์	500	บาท
49.	ครอบครัวกิจติตุลากานนท์	500	บาท
50.	นางมาลี กิจติตุลากานนท์	100	บาท

51.	นางสาวสุชนา แตงไทย	*500*	*บาท*
52.	นางสาววีรวรรณ เจิดนภาพันธ์	*500*	*บาท*
53.	นางเรณู หอมเนียม	*50*	*บาท*
54.	นายสุรินทร์ จันทร์จินดา	*50*	*บาท*
55.	น.ส.ปริยา อริยะ	*100*	*บาท*
56.	นางลัดดา อินธิมา	*100*	*บาท*
57.	นางสาวพรประภา สุขภิการนนท์	*500*	*บาท*
58.	นายกุญช์บัณฑัต ชูชื่น	*500*	*บาท*
59.	นางสาวสายสุนี กุศลจิตกรณ์	*500*	*บาท*
60.	ด.ญ.พรทิพย์-ด.ญ.เพ็ญนภา กิตติเฉลา	*500*	*บาท*
61.	นางสาวพิมพ์ชนก เรืองไทย	*100*	*บาท*
62.	คุณกนกพรรณ เขมวราภรณ์	*500*	*บาท*
63.	คุณสุกัลยา เขมวราภรณ์	*500*	*บาท*

ผู้ร่วมจัดพิมพ์หนังสือนี้ ขอให้ร่ำรวย ขอให้สวยให้งาม ทำมาค้าขึ้น ซื้อง่ายขายคล่อง เหมือนดั่งคลองน้ำไหล กินไม่ไหว ใช้ไม่หมด ทั้งอนาคตและปัจจุบัน เกิดชาติใดภพใดได้เกิดในพุทธศาสนา ได้เกื้อหนุนจุนเจือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

บุญกุศลใดที่เกิดจากการอุทิศนี้ขอจงถึงแก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ ผู้มีพระคุณ ญาติสนิท มิตรสหาย บริวารทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวร เจ้าเกณฑ์ชะตา เจ้าที่เจ้าทาง แม่นางธรณี ผีบ้านผีเรือนที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ สัมภเวสีทั้งหลาย แด่จิตวิญญาณทั้ง ๒๖ ชั้นฟ้า และ ๕ ชั้นดิน โดยทั่วถ้วนจักรวาลทั้งปวง และสรรพสัตว์น้อยใหญ่ทั้งปวง ที่เกิดทุกข์ จงเป็นสุขเถิด

นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ ฯ

ขอให้ท่านทั้งหลายจงอนุโมทนาในบุญกุศลนี้ และจงได้รับในบุญกุศลนี้โดยทั่วหน้ากัน เทอญ

บทสวดมนต์ถวายพรพระ
ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก
พระคาถาชินบัญชร
(สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสี)
สติปัฏฐานสี่
วิธีปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
กฎแห่งกรรม
คาถามหามงคล
...ฯลฯ...

ISBN: 974-8136-64-6

แสงแห่งธรรม (รหัสเล่ม ๙๐๒)

บทสวดมนต์คาถามงคลและการฝึกจิต

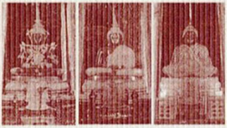

พุทธานุภาพ สำนักพิมพ์
Buddha's Power

ภาพปก : *พระแก้วมรกตทรงเครื่องสามฤดู (จากซ้าย) ฤดูร้อน ฝน หนาว*
หลวงปู่ทวด วัดช้างให้, สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรํสี)
หลวงปู่ศุข วัดปากคลองมะขามเฒ่า จ.ชัยนาท
หลวงปู่สด จนฺทสโร วัดปากน้ำ, หลวงปู่แหวน สุจิณโณ
หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี, หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต
หลวงปู่ขาว อนาลโย วัดป่าถ้ำกลองเพล จ.อุดรธานี

รวบรวมเรียบเรียง :

จิตศรัทธา พุทธานุภาพ

ต้องการหนังสือสั่งพิมพ์ได้ที่ : M. **๐ ๘๖๓๑๘ ๓๔๔๘**

พุทธานุภาพ สำนักพิมพ์ โทรศัพท์ ๐ ๘๖๓๑๘ ๓๔๔๘

พิมพ์ : **บริษัท เอ. อาร์. มีเดีย จำกัด** ๓๓๓/๒๗ หมู่ ๑๑ ถนนฉลองกรุง แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ ๑๐๕๒๐ *e-mail* : ar_media333@yahoo.com
โทรศัพท์ ๐ ๒๗๓๗ ๒๒๒๓ **โทรสาร** ๐ ๒๗๓๗ ๒๒๒๔
โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐ ๘๖๓๑๓ ๑๔๔๕

Print in Bangkok, Thailand, 2007

สารบัญ

คำนำ *"การจัดสร้างพระพุทธรูปหรือสิ่งพิมพ์อันเกี่ยวกับพระธรรมคำสอนเป็นกุศล"* ๙
อนุโมทนา ๑๑
สติปัฏฐานสี่, วิธีการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเบื้องต้น ๑๔
กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน ๑๘
เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน ๑๙
จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน ๒๐
ธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ๒๒
ทำบุญง่ายๆ ตามภาษาคน (ไม่ค่อย) มีเวลา ๒๓
กฎแห่งกรรม ๓๒
สติปัฏฐาน ๔ ปิดอบายภูมิได้ ๖๑
คาถาชุมนุมเทวดา ๖๘
วิธีสวดพระพุทธคุณเท่าอายุบวกด้วย ๑ . . . . ๖๙
บูชาพระรัตนตรัย ๖๙
บทกราบพระรัตนตรัย ๗๐
ขอขมาพระรัตนตรัย ๗๐
อาราธนาศีล ๕ . . . . ๗๑
นมัสการพระรัตนตรัย ๗๑
ไตรสรณคมน์ ๗๒
ศีล ๕ . . . . ๗๒
ถวายพรพระ (อิติปิ โสฯ) ๗๓
ชัยมงคลคาถา (พาหุงฯ) ๗๔
ชัยปริตร (มหากาฯ) ๗๖

อิติปิ โส เท่าอายุ ๗๗
คำอธิษฐานอโหสิกรรม ๗๘
บทแผ่เมตตาแก่ตนเอง ๗๙
บทแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ ๘๐
บทแผ่ส่วนกุศล ๘๐
กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร ๘๒
วิธีไหว้พระและสวดยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก ๘๕
ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกฉบับเดิม ๘๖
คำกรวดน้ำของยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก ๙๖
วิธีสวดพระคาถาชินบัญชร ๙๘
พระคาถาชินบัญชร ๙๙
พระคาถาต่างๆ
คาถาเงินล้าน, คาถามหาลาภ, คาถาบูชาพระปิยะม่หาราช,
คาถาค้าขายดี (ของเก่า), คาถาเมตตามหานิยม,
คาถาใช้ภาวนาเวลาขับรถ ๑๐๖

คำถวายพระพุทธรูป ๑๑๐
คำถวายข้าวพระพุทธ, คำลาข้าวพระพุทธ ๑๑๑
คำถวายข้าวพระสงฆ์, คำถวายของใส่บาตร ๑๑๒
คำถวายสังฆทาน (เพื่อความสุขความเจริญแก่ตัวท่านเอง) . . ๑๑๓
คำถวายสังฆทาน (อุทิศให้แก่ผู้ตาย) ๑๑๔
คำถวายผ้าป่า ๑๑๕
คำถวายผ้าจำนำพรรษา ๑๑๖
คำถวายผ้ากฐิน ๑๑๗
คำถวายเทียนพรรษา ๑๑๘

ภาคผนวก ๑๑๙

คำนำ

การจัดสร้างพระพุทธรูปหรือสิ่งพิมพ์อันเกี่ยวกับพระธรรมคำสอนเป็นกุศลยิ่ง ดังนี้

๑. อกุศลกรรมในอดีตชาติแต่ปางก่อนจะเปลี่ยนจากหนักเป็นเบา จากเบาเป็นสูญ

๒. สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง สรรพภยันตรายสลาย

๓. เจ้ากรรมนายเวรในอดีตชาติปางก่อน เมื่อได้รับส่วนบุญไปแล้ว ก็เลิกเว้นการจองเวร

๔. เหล่ายักษ์ผีรากษส งูพิษ เสือร้าย ไม่อาจเป็นภัย

๕. จิตใจสงบ ปวงภัยไม่เกิด ฝันร้ายไม่มี ราศีผ่องใส สุขภาพแข็งแรง กิจการงานเป็นมงคล

๖. มั่นคงในคุณธรรม ความอุดมสมบูรณ์ปรากฏ (เกินความคาดฝัน) ครอบครัวสุขสันต์ วาสนายั่งยืน

๗. คำกล่าวเป็นสัจจ์ ฟ้าดินปราณี ทวยเทพยินดี มิตรสหายปรีดา

๘. คนโง่สิ้นเขลา คนเจ็บหายได้ ความทุกข์หายเข็ญ สตรีจะได้เกิดเป็นชาย

๙. พ้นจากมวลอกุศล เกิดใหม่บุญเกื้อหนุน มีปัญญาเลิศล้ำ บุญกุศลเรืองรอง

๑๐ . สิ่งที่สร้างจะบังเกิดเป็นกุศลจิตแก่ทุกคนที่ได้พบเห็น เป็นเนื้อนาบุญอย่างอเนกทุกชาติของผู้สร้างที่เกิดจะได้ฟังธรรมจากพระอริยเจ้า ปัญญาในธรรมแก่กล้าสามารถได้อภิญญาหก สำเร็จโพธิญาณ

การจัดสร้างพระพุทธรูปและสิ่งพิมพ์เป็นกุศลดังกล่าว ฉะนั้นในงานวันเกิด งานมงคลต่างๆ การฉลองยศหรือตำแหน่ง การทำบุญสะเดาะเคราะห์หรือขอพร การขอขมาลาบาป ตลอดจนการอุทิศส่วนกุศลแก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว เป็นต้น หากได้สละทรัพย์สินเงินทองเพื่อจัดกิจการดังกล่าวด้วย ก็จะเป็นผลานิสงส์สืบต่อไป

อนุโมทนา

การสวดมนต์ไหว้พระทำให้จิตใจสงบ เป็นการฝึกจิตอย่างหนึ่ง โดยมีบทสวดเป็นตัวกำหนด ส่งเสริมให้จิตคิดไปในทางธรรม ซึ่งเป็นมงคลต่อชีวิต ใครที่หมั่นสวดมนต์ภาวนาอยู่เป็นนิจจะรู้สึกว่าเหมือนมีเกราะแก้วคุ้มกันภัย ผู้ภาวนาและประพฤติธรรมนั้นจะแคล้วคลาดต่อภยันอันตรายทั้งปวง เพราะคุณพระย่อมคุ้มครอง อีกทั้งหลักธรรมยังจรรโลงโลกให้เกิดสันติสุข อีกทั้งมวลมนุษยชาติผู้ใดที่ได้หว่านเมล็ดพันธุ์แห่ง 'ธรรม' ไว้ หากเกิดผลผลิดอกงอกงามเมื่อใดจะเป็นผลดีแก่ตนเอง เป็นผลกำไรต่อสังคม เป็นของขวัญอันสูงค่า เป็นทานให้แก่เพื่อนร่วมชาติ ร่วมโลก ให้ได้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข มีโชคดี โดยถ้วนหน้ากันทุกๆ ท่าน

เริ่มจากจุดเล็กๆ ในครอบครัว ขอให้พ่อแม่พาลูกๆ สวดมนต์ เพื่อเป็นมงคลในชีวิต ขอให้ทุกท่านพร้อมสมาชิกในครอบครัวได้สวดมนต์กันทุกคน ทุกครอบครัว

จิตใจจะผ่องแผ้ว จะเกิดฐานะดี มีปัญญา จะมีความสุข ความเจริญยิ่งๆ ขึ้นไปทุกท่าน ทุกคน

เชื่อมั่นว่า หนังสือแห่ง 'ธรรม' ขนาดเหมาะมือเล่มนี้ จะเป็นคู่มืออันดีที่อำนวยประโยชน์แก่ผู้อ่าน และแก่ท่านผู้ปฏิบัติธรรม เพื่อบรรลุมรรค-ผล-นิพพานให้ผ่านพ้นทุกข์จนประสบสุข สมดังมโนปณิธานได้โดยทั่วกัน...

จิตศรัทธา พุทธานุภาพ

ขออำนวยพร

สติปัฏฐานสี่

คือ ความระลึกอยู่เสมอว่าขณะนี้เราทำอะไร มีสติตั้งมั่นอยู่กับการพิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม จะยืน เดิน นั่ง นอน กำหนด สติพิจารณาทุกอิริยาบถ

วิธีการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเบื้องต้น

การยืน :

ให้ยกมือไขว้หลัง มือขวาจับข้อมือซ้ายวางไว้ตรงกระเบนเหน็บ ยืนตรง หน้าตรง หลับตาให้สติอยู่ที่กลางกระหม่อม สำรวมจิต เอาสติตาม วาดมโนภาพร่างกาย คำว่า ยืน จากศีรษะลงมาหยุดที่สะดือ คำว่า หนอ จากสะดือลงไปปลายเท้า **นับเป็น ๑ ครั้ง ครั้งที่สอง** กำหนดคำว่า ยืน จากปลายเท้ามาหยุดที่สะดือ คำว่า หนอ จากสะดือไปกลางกระหม่อม กำหนดกลับไปกลับมา**จนครบ ๕ ครั้ง** ขณะนั้นสำรวมจิตอยู่ที่ร่างกาย อย่าให้ออกนอกกาย แล้วลืมตา ค่อยๆ ก้มหน้า

มองดูปลายเท้า ให้สติจับอยู่ที่เท้าเพื่อเตรียมเดินจงกรมต่อไป

การเดิน :

กำหนดว่า ขวาย่างหนอ ในใจคำว่า ขวา ยกส้นเท้าขวาขึ้นประมาณ ๒ นิ้ว เท้ากับใจนึกต้องพร้อมกัน ย่างก้าวเท้าขวาไปข้างหน้าอย่างช้าๆ เท้ายังไม่เหยียบพื้น คำว่าหนอเท้าลงถึงพื้นพร้อมกัน **จากนั้น** สำรวมจิตไว้ที่เท้าซ้าย ตั้งสติปักลงไป กำหนดว่า ซ้ายย่างหนอ **สลับกันเช่นนี้ไปเรื่อยๆ** ระยะก้าวในการเดินห่างกันประมาณ ๑ คืบ เพื่อการทรงตัวขณะก้าวได้ดีขึ้น **เมื่อเดินสุดสถานที่แล้ว** ให้นำเท้ามาเคียงกัน หน้าตรง หลับตา กำหนดยืนหนอช้าๆ อีก ๕ ครั้ง จากนั้นลืมตา ก้มหน้า มองดูปลายเท้า

การกลับ :

กำหนดว่า กลับ...หนอ ๔ ครั้ง **คำว่ากลับหนอครั้งที่หนึ่ง** ยกปลายเท้าขวา ใช้ส้นเท้าขวาหมุนตัวไปทางขวา ๙๐ องศา **ครั้งที่สอง**เคลื่อนเท้าซ้ายมาชิดกับ

เท้าขวา **ครั้งที่สาม**ทำเหมือนครั้งที่หนึ่ง **ครั้งที่สี่**ทำเหมือนครั้งที่สอง เมื่อครบสี่ครั้งแล้วจะอยู่ในท่ากลับหลัง **ต่อไป**กำหนดยืนหนอช้าๆ อีก ๕ ครั้ง ลืมตาก้มหน้า แล้วกำหนดเดินต่อไปจนหมดเวลาที่ต้องการ

การนั่ง :

ให้ทำต่อจากการเดินจงกรม อย่าให้ขาดตอน **เมื่อเดินจงกรมถึงที่จะนั่ง** ให้กำหนดยืนหนออีก ๕ ครั้ง แล้วกำหนดปล่อยมือลงข้างตัวว่า ปล่อยมือหนอๆๆ ช้าๆ จนกว่าจะลงสุด เวลานั่งค่อยๆ ย่อตัวลงพร้อมกำหนดตามอารมณ์ที่ทำไปจริงๆ เช่น ย่อตัวหนอๆๆ เท้าพื้นหนอๆๆ คุกเข่าหนอๆๆ นั่งหนอๆๆ เป็นต้น

วิธีนั่ง :

ให้นั่งขัดสมาธิ คือ ขาขวาทับขาซ้าย นั่งตัวตรง หลับตา เอาสติจับอยู่ที่ท้อง พอง ยุบ เวลาหายใจเข้าท้องพอง กำหนดว่า พองหนอ หายใจออกท้องยุบ กำหนดว่า ยุบหนอ ใจนึกกับท้องที่พองยุบต้องให้ทันกัน

ให้สติจับอยู่ที่การพองยุบของท้องเท่านั้น อย่าดูลมที่จมูก อย่าตะเบ็งท้อง ให้รู้สึกตามความเป็นจริงว่าท้องพองไปข้างหน้า ท้องยุบมาข้างหลัง กำหนดเช่นนี้ไปจนกว่าจะถึงเวลาที่กำหนด

การนอน :

เวลานอนค่อยๆ เอนตัวนอน พร้อมกำหนดตามไปว่านอนหนอๆๆ จนกว่าจะนอนเรียบร้อย ขณะนั้นให้เอาสติจับอยู่กับอาการเคลื่อนไหวของร่างกาย **เมื่อนอนเรียบร้อยแล้ว** ให้ตั้งสติจับอยู่ที่ท้อง หายใจเข้าออกยาวๆ สบายๆ ภาวนาพองหนอ ยุบหนอ ได้ยินอะไรก็กำหนดไปเรื่อยๆ อย่าไปเพ่งที่ท้องมาก ไม่หลับให้ตั้งสติไว้ หายใจเรื่อยไปว่า พองหนอ ยุบหนอ จนกว่าจะหลับ **เมื่อตื่น ก่อนลืมตาให้กำหนดว่า** ตื่นหนอ กำหนดที่ท้องว่าพองหนอ ยุบหนอครู่หนึ่ง แล้วกำหนดลืมตา และการลุกขึ้นนั่งต่อไป

กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน

คือ การรู้สภาพร่างกายในขณะนั้นว่ากำลังทำอะไรอยู่ ไม่ว่ากายจะยืน กายจะเดิน กายจะนั่ง กายจะนอน จะพักผ่อนอันใด มีสติควบคุม จิตต้องกำหนด กำหนดกายยืน กำหนดกายนั่ง กำหนดกายนอน กำหนดกายที่จะเอนลงไป ต้องกำหนดทุกอิริยาบถ จะก้าวเยื้องซ้ายและขวาไปที่ไหน กำหนดตั้งสติไว้ให้เป็นปัจจุบัน

กำหนด แปลว่า ความรู้ของชีวิตอันมีสติควบคุม เช่น ก่อนจะเดินให้สำรวมจิตอยู่ที่เท้าขวา ตั้งสติปักลงไป แล้วกำหนดในใจคำว่า**ขวา** ให้ยกส้นเท้าขวาขึ้น สติระลึกรู้พร้อมกับส้นเท้าขวาที่ยกขึ้น ย่างก้าวเท้าขวาไปข้างหน้า สติระลึกรู้พร้อมกับเท้าขวาที่เคลื่อนไปข้างหน้า**หนอ** วางเท้าลงพื้น ปลายเท้าและส้นเท้าลงพร้อมกัน สติระลึกรู้พร้อมกับเท้าที่ลงสัมผัสพื้น **หรือจะหยิบสิ่งของอะไร** ก็ให้สำรวมจิตอยู่ที่มือข้างที่จะหยิบ ตั้งสติปักลงไปที่มือข้างที่จะหยิบนั้น แล้วกำหนดในใจ

ว่า หยิบหนอ หยิบหนอ สติระลึกรู้พร้อมกับมือข้างที่กำลังหยิบของสิ่งนั้น เป็นต้น

เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน

คือ สิ่งที่บังคับไม่ได้ ต้องใช้สติควบคุม ได้แก่ สุขเวทนา มีทั้งสุขกายสุขใจ ทุกขเวทนาก็ทุกข์กายทุกข์ใจ และอุเบกขาเวทนา คือเฉยๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ จิตใจเลื่อนลอยไม่มีที่เกาะ ขณะกำหนดรู้อยู่ในการเดินหรือนั่งก็ตาม กำหนดพองหนอยุบหนออยู่ก็ตาม **เมื่อมีอาการของเวทนาดังกล่าวข้างต้นเกิดขึ้น** ให้ทิ้งการกำหนดเดิน นั่ง และยุบพองก่อนมากำหนดรู้อยู่ที่อาการของเวทนาที่เกิดขึ้น กำหนดตรงเวทนานั้นให้มันหายไป เช่น **ปวด เมื่อย เจ็บ คัน แน่น เสียดตรงไหนก็กำหนดตรงนั้น** ปวดเมื่อยที่ต้นคอ ก็เอาจิตปักไปที่ต้นคอที่ปวดแล้วกำหนดว่า ปวดหนอ ปวดหนอ คันก็เอาจิตปักลงไปตรงที่คัน ตั้งสติกำหนด คันหนอ คันหนอ เป็นต้น ถ้าจิตเกิดอาการดีใจ เสียใจ โกรธ ขณะเดิน นั่ง หรือกำหนดพอง ยุบ ให้เอาจิตปักที่ลิ้นปี่ หายใจ

ยาวๆ จากจมูกถึงสะดือ ตั้งสติกำหนดตามสภาวะของอารมณ์ที่เป็นไปในขณะนั้นตามจริงว่า ดีใจหนอ เสียใจหนอ หรือโกรธหนอ อุเบกขา ไม่สุข ไม่ทุกข์ ใจลอยหาที่เกาะไม่ได้ ให้กำหนดที่ลิ้นปี่ ตั้งสติระลึกก่อนกำหนด รู้หนอ รู้หนอ เป็นต้น

เมื่อกำหนดเวทนาที่เกิดจนหาย และกลับสู่สภาวะปกติแล้ว ขณะนั้นหากอยู่ในอาการใด เดิน นั่ง หรือยุบหนอ พองหนอ อยู่ก็ตาม ให้กลับมากำหนดรู้อยู่ในอาการนั้นต่อไป

จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน

คือ จิตเป็นธรรมชาติไว้รับรู้และอ่านอารมณ์ เหมือนเทปบันทึกเสียง จิตเกิดทางอายตนะ ธาตุ อินทรีย์ ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

๑. **เวลาตาเห็นรูป** ให้กำหนดว่า **เห็นหนอๆ** ตั้งสติเอาไว้ที่ตา

๒. **เวลาหูได้ยินเสียง** ให้กำหนดว่า **เสียงหนอๆ** ตั้งสติไว้ที่หู

๓. **เวลาจมูกได้กลิ่น** ให้กำหนดว่า **กลิ่นหนอๆ** ตั้งสติไว้ที่จมูก

๔. **เวลาลิ้นได้รส** ให้กำหนดว่า **รสหนอๆ** ตั้งสติไว้ที่ลิ้น

๕. **เวลากายถูก** เย็น ร้อน อ่อน แข็ง ให้กำหนดว่า **ถูกหนอๆ**

๖. **เวลาจิตใจคิดถึง**ความโลภ โกรธ หลงขึ้นมา เพราะกำหนดทวารทั้งห้าข้างต้นไม่ทัน เลยเป็นอดีตไปแล้ว ให้กำหนดว่า **รู้หนอๆ** ตั้งสติไว้ที่ลิ้นปี่

เหตุที่ต้องกำหนดจิต และตั้งสติเช่นนี้เพราะจิตของเราอยู่ใต้บังคับความโลภ ความโกรธ และความหลง เช่น หูได้ยินเสียง กำหนดไม่ทัน เลยเป็นอดีตไปแล้ว ทำให้เกิดชอบใจเป็นโลภะ ไม่ชอบใจเป็นโทสะ ถ้าไม่กำหนดหรือพิจารณาตามความเป็นจริงแล้วเป็นโมหะ ตาเห็นรูป จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้รส ก็เช่นเดียวกัน

ธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

คือ การกำหนดรู้ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ได้แก่ นิวรณ์ ขันธ์ ๕ อายตนะ โพชฌงค์ อริยสัจ ๔ รู้อารมณ์ที่เกิดขึ้นกับจิตที่เป็นกุศล อกุศล หรืออัพยากฤต (กลางๆ) การกำหนดธรรม เมื่อเกิดความรู้สึกต่างๆ อันเป็นนิวรณธรรม เช่น การยินดี หรือความพอใจในอารมณ์ภายนอก (กามฉันทะ) หรือความโกรธ (พยาบาท) ความฟุ้งซ่านรำคาญใจ (อุทธัจจกุกกุจจะ) หรือการง่วงเหงาหาวนอน (ถีนมิทธะ) **หรือมีความคิดลังเลสงสัยในการปฏิบัติ (วิจิกิจฉา) เป็นไปต่างๆ เช่นนี้ ก็ให้ตั้งสติไว้ที่ลิ้นปี่ หายใจลึกๆ ยาวๆ กำหนดรู้อาการของจิตทันทีที่รู้** เช่น มีกามฉันทะเกิดขึ้น ก็ให้กำหนดว่า **ชอบหนอ** เมื่อมีความโกรธหรือพยาบาทเกิดขึ้น ก็ให้กำหนดว่า **โกรธหนอ** เมื่อง่วงเหงาหาวนอน ก็กำหนด **ง่วงหนอ** เมื่อคิดถึงสิ่งนอกกาย คิดถึงบ้าน คิดถึงคนรู้จัก ก็กำหนดว่า **คิดหนอ** เมื่อเกิดฟุ้งซ่าน คือ คิดย้ำเรื่องเดิมนั้นอยู่เรื่อยๆ ก็กำหนดว่า **ฟุ้งซ่านหนอ** เมื่อมีความสงสัย

เกิดขึ้น ก็กำหนดว่า **สงสัยหนอ เมื่อกำหนดอาการที่เป็นนิวรณธรรมที่เกิดขึ้นจนหายแล้ว** ให้กลับมากำหนดที่การเดินหรือพองยุบต่อไปตามเดิม ประคองสติให้ติดต่อกันเป็นอันดี ข้อสำคัญที่สุดของผู้ปฏิบัติคือการกำหนดให้เป็นปัจจุบัน

ทำบุญง่ายๆ ตามภาษาคน (ไม่ค่อย) มีเวลา

ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๑๕ มิถุนายน – ธันวาคม ๒๕๔๕

ติกฺขปญฺโญ

พูดถึงเวลาถ้าเราจะทำบุญ คนส่วนใหญ่มักจะนึกถึง**การตักบาตรพระ**หรือ**เข้าวัดทำบุญ**เป็นส่วนมาก แต่ถ้าหากว่าเราไม่ค่อยมีเวลาตักบาตรพระหรือเข้าวัดทำบุญก็เลยเสียโอกาสในการ**สะสมบุญของเรา**

วันนี้ จึงมีเรื่องมาเล่าให้ทุกๆ คนได้อ่านพิจารณากัน เผื่อจะได้แง่มุมใหม่ๆ ในการสร้างบุญกุศล

สำหรับคนที่ไม่ค่อยมีเวลา หรือ**มีเวลาทำเป็นปกติอยู่แล้ว** แต่มีเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยให้ได้อ่านเพื่อจะได้เข้าใจว่า**ถ้าเราทำอย่างที่บอกต่อไปนี้ เราจะได้อะไรบ้าง?**

เชื่อว่าที่บ้านของทุกคนจะต้องมีหิ้งพระบูชา หรือโต๊ะหมู่บูชา แต่ถ้าไม่มี ให้หารูปพระมาติดไว้ที่ผนังบ้านก็ได้ จากนั้นให้เราหาขัน หรือกระปุกออมสิน หรือบาตรพระพลาสติก (ที่ร้านสังฆทานจะมีขาย เป็นบาตรพลาสติกเจาะรูเหมือนกระปุกออมสิน) ทุกวันให้เราทุกคนสละเวลาเพียงวันละประมาณ ๒๐-๓๐ นาที สวดมนต์ไหว้พระ เวลาไหนก็ได้ที่เราว่าง เราสบายใจ เช้า สาย บ่าย เย็น หรือก่อนนอนก็ได้ โดยเริ่มสวดจากบท

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง อะภิปูชะยามิ
อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง อะภิปูชะยามิ
อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง อะภิปูชะยามิ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ *(กราบ)*

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ *(กราบ)*

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ *(กราบ)*

ต่อไปก็ตั้ง **นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ** *(๓ จบ)*

ระหว่างที่ตั้งนะโม ก็ให้เราเอาเงินมาจบไว้ที่มือ จะกี่บาทก็ได้ ๕ บาท ๑๐ บาท ๒๐ บาท หรือจะมากกว่านั้นก็ได้ตามศรัทธา จากนั้นก็เริ่มสวด

	พุทธัง	**สะระนัง**	**คัจฉามิ**
	ธัมมัง	**สะระนัง**	**คัจฉามิ**
	สังฆัง	**สะระนัง**	**คัจฉามิ**
ทุติยัมปิ	**พุทธัง**	**สะระนัง**	**คัจฉามิ**
ทุติยัมปิ	**ธัมมัง**	**สะระนัง**	**คัจฉามิ**

ทุติยัมปิ	**สังฆัง**	**สะระนัง**	**คัจฉามิ**
ตะติยัมปิ	**พุทธัง**	**สะระนัง**	**คัจฉามิ**
ตะติยัมปิ	**ธัมมัง**	**สะระนัง**	**คัจฉามิ**
ตะติยัมปิ	**สังฆัง**	**สะระนัง**	**คัจฉามิ**

ต่อจากนั้นก็เริ่มสวด **บทพระพุทธคุณ (อิติปิ โส ภะคะวา ฯลฯ) บทพระธรรมคุณ (สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ฯลฯ) บทพระสังฆคุณ (สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ฯลฯ)**

ถ้ามีเวลา ให้สวดบท **พาหุง มหากา ฯลฯ ต่อ จบแล้วให้กลับมาสวดพระพุทธคุณ บทเดียว ๙ จบ หรือเท่าอายุบวกหนึ่ง**

ถ้าไม่มีเวลา ให้กลับมาสวดบท **พระพุทธคุณ บทเดียว ๙ จบ หรือเท่าอายุบวกหนึ่ง**

ต่อจากนั้น ตั้งสมาธิจิตสักระยะหนึ่ง แล้วอธิษฐานจิต อธิษฐานจิตเสร็จ เอาเงินที่เราจบไว้ที่มือใส่เข้าไปในภาชนะที่เราเตรียมไว้ที่หิ้งพระหรือที่โต๊ะหมู่ เสร็จแล้วแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลทุกครั้ง ทำอย่างนี้ทุกวันอย่าได้ขาด

ถามว่าเราจะได้อะไรจากการปฏิบัติอย่างนี้?

๑. **ถามว่า :** ขณะที่เราสวดมนต์อยู่นั้น เราสวดมนต์บูชาใคร? **ตอบ :** เราสวดบูชาคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ **ขณะที่สวดจิตเราก็น้อมอยู่กับคุณพระรัตนตรัย ขณะนั้น**จิตเรามี **พุทธานุสสติ, ธัมมานุสสติ, สังฆานุสสติ** ได้แล้วกรรมฐาน ๓ กอง

๒. ขณะที่สวดมนต์อยู่นั้น เราสวดมนต์ด้วยจิตที่มีอาการสำรวม มีความตั้งใจในการสวด **ถามว่า :** อาการที่จิตสำรวม มีความตั้งใจในการสวดนั้นเป็นอาการของอะไร? **ตอบ : เป็นอาการของสมาธิ** ได้แล้วสมาธิเบื้องต้น

๓. ขณะที่สวดมนต์ด้วยจิตที่มีอาการสำรวม มีความตั้งใจ จิตของเราก็คอยนึกถึงระวังไม่ให้หลงลืมใน

บทสวด **ถามว่า** : อาการที่คอยนึกถึง ระวังไม่ให้หลงลืมในบทสวดนั้น เป็นอาการของอะไร? **ตอบ : เป็นอาการของสติ** ได้ฝึกสติในการสวดมนต์ไปในตัว

๔. ขณะที่เราสวดมนต์เสร็จ ตั้งจิตเป็นสมาธิ อธิษฐานจิต เอาเงินที่จบใส่ลงไปในภาชนะที่ได้เตรียมไว้ เป็นทานบารมี อธิษฐานบารมี ซึ่งก็วกมาเข้าเรื่องของบารมี ๓๐ ทัศ

บารมี แปลว่าอะไร? **ความดีที่ควรบำเพ็ญ** ซึ่งประกอบด้วย

๑. ทานบารมี
๒. ศีลบารมี
๓. เนกขัมมะบารมี
๔. ปัญญาบารมี
๕. วิริยะบารมี
๖. ขันติบารมี
๗. สัจจะบารมี
๘. อธิษฐานบารมี
๙. เมตตาบารมี
๑๐. อุเบกขาบารมี

ถ้าจะถามว่า การที่เราสวดมนต์เพียงไม่กี่นาทีตรงนี้ เราจะได้บารมีอะไรบ้าง?

ตอบ ๑. ขณะที่เราสวดมนต์เสร็จ เราทำทาน คือ การเอาเงินที่จบใส่ในขัน ฯลฯ เป็น **ทานบารมี**

๒. ขณะที่เราสวดมนต์อยู่ในขณะนั้นเราไม่ได้ทำบาปกรรมกับใคร มีศีลอยู่ในขณะที่สวดเป็น **ศีลบารมี**

๓. ขณะที่เราสวดมนต์อยู่ จิตเราปราศจากนิวรณ์มารบกวนใจ ถือว่าเป็นการบวชใจเป็น **เนกขัมมะบารมี**

๔. **ถามว่า**: การที่เราสวดมนต์ไหว้พระ เราทำด้วยความงมงายหรือไม่? **ตอบ** : ไม่ ทำด้วยศรัทธา ทำด้วยปัญญาที่เห็นว่ามันเป็นประโยชน์ ช่วยฝึกจิตฝึกใจให้เกิดสติ มีสมาธิเป็น **ปัญญาบารมี**

๕. ถ้าเราไม่มีความเพียร เราก็ทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็ต้องมีความเพียรเป็น **วิริยะบารมี**

๖. มีความเพียรแล้ว ไม่มีความอดทน ความเพียรก็ตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็ต้องมีความอดทน ความอดทนเป็น **ขันติบารมี**

๗. มีความเพียร มีความอดทนแล้ว แต่ขาดสัจจะในการกระทำ หมายถึง ความจริงใจ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องมีความจริงใจในการประพฤติปฏิบัติ ความจริงใจเป็น **สัจจะบารมี**

๘. เมื่อเราสวดมนต์เสร็จ ทำสมาธิ ตั้งจิตอธิษฐาน การอธิษฐานเป็น **อธิษฐานบารมี**

๙. ใส่บาตรเสร็จก็ต้องแผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศล การแผ่เมตตาเป็น **เมตตาบารมี**

๑๐. ขณะที่แผ่เมตตา เราก็ต้องทำใจให้เป็นเมตตา ไม่มีประมาณในสัตว์ทั้งหลาย ทำใจให้เป็นพรหมวิหาร อุเบกขา วางเฉย อโหสิกรรมกับบุคคลที่เราได้เคยล่วงเกินกันมา ไม่โกรธใคร ไม่เกลียดใคร ไม่ชอบใคร ไม่ชังใคร ทำใจให้นิ่ง ทำจิตให้สงบเย็น วางจิตให้เป็นอุเบกขา เป็น **อุเบกขาบารมี** (คือ อุเบกขาที่ทรงด้วยพรหมวิหาร)

เห็นไหม เพียงแค่เราสวดมนต์เพียงไม่กี่นาทีต่อวันเราก็ได้บารมีครบถ้วน และสิ่งเหล่านี้เองก็จะสะสมในใจของเราทีละเล็กละน้อย เหมือนเราเก็บเงินวันละ

บาท ๑๐ วันก็ได้ ๑๐ บาท แต่ถ้าเราไม่ทำอะไรเราก็จะไม่ได้อะไรเลย แล้วเงินที่เราหยอดทุกวันที่ได้จากการสวดมนต์ก็เหมือนกับเราได้ใส่บาตรทุกวัน โดยมีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน เมื่อมีโอกาสเข้าวัดเราก็เอาเงินนั้นแหละไปทำบุญ หยอดตู้บริจาค ซื้อของถวายพระสงฆ์ ได้ซองผ้าป่ามาก็เอาเงินที่เราสวดนั้นแหละใส่เข้าไปในซองผ้าป่า หากมีการสร้างพระ สร้างหนังสือธรรมะ หรืออะไรต่างๆ ที่เป็นสาธารณประโยชน์ก็เอาเงินที่เราหยอดทุกวันนั้นแหละไปทำบุญ ได้อานิสงส์มาก แล้วจิตของเราก็จะติดอยู่กับกุศลทุกวัน เมื่อถึงเวลามันก็จะรวมเข้าในจิตของเราเป็นหนึ่งเดียว

มีหลายคนที่แนะนำให้ไปทำ ปรากฏว่า**ทำแล้วจิตมีสมาธิมากขึ้น มีสติดีขึ้น** จากคนที่ใจร้อน**ก็ทำให้จิตใจมีอารมณ์เยือกเย็นขึ้น** จะคิดทำอะไรก็รู้สึกว่าคล่องตัวมีคนช่วยเหลือ

ก็ฝากไว้เป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับ**คนที่ไม่ค่อยมีเวลาทำบุญตักบาตรพระ**หรือ**เข้าวัด** ถ้าท่าน

เห็นว่ามีประโยชน์ก็พยายามเจริญศรัทธาให้มาก ปฏิบัติให้ได้ทุกวันแล้วท่านจะเห็นผลได้ในไม่ช้าอย่างแน่นอนโดยไม่ต้องสงสัย

กฎแห่งกรรม

พระพุทธองค์ตรัสถึงกฎแห่งกรรมว่า : อดีตชาติได้ประกอบแต่ความดีจึงเกิดมาเป็นคนที่มียศสูงศักดิ์และร่ำรวยในโภคทรัพย์ ผู้ใดบำเพ็ญธรรมมาตลอดจะได้บุญวาสนาไปทุกภพทุกชาติ มนุษย์จงฟังให้ดี ฟังตถาคตกล่าวผลกรรมของไตรภพ ผลกรรมของไตรภพเป็นเรื่องใหญ่ จงอย่าดูหมิ่นพุทธพจน์ จงฟังผลกรรมดังต่อไปนี้

ปัจจุบันเป็นขุนนางเพราะเหตุใด
ชาติก่อนนำทองคำสร้างพระพุทธรูป
สิ่งที่ได้รับในชาตินี้เพราะชาติก่อนทำไว้
ถวายเครื่องทรงสักการะพระพุทธองค์

ทองคำสร้างองค์พระดั่งสร้างตนเอง

เครื่องทรงสักการะคืออาภรณ์ประดับกาย

ดังนั้นอย่าคิดว่าเป็นขุนนางนั้นง่าย

หากไม่สร้างบุญก่อกุศลแต่ปางก่อนไว้
ไฉนเลยจะได้รับ

มีรถนั่งมีเรือขี่เพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนสร้างถนนทำสะพาน

มีเสื้อผ้าแพรพรรณประดับกายเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนบริจาคเสื้อผ้าให้ผู้ยากจน

มีอาหารกินอิ่มสมบูรณ์เพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนบริจาคข้าวปลาอาหาร
และน้ำดื่มให้ผู้ยากจน

ที่ไม่มีจะกินจะใส่เพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนไม่เคยบริจาคทานเลย
แม้แต่น้อย

มีตึกรามบ้านช่องอยู่เพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนบริจาคข้าวสารช่วยผู้ยากไร้

มีบุญบารมีวาสนาเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนสร้างวัดสร้างศาลา

มีหน้าตา มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่เพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนบูชาพระพุทธรูปด้วย
ดอกไม้ของหอม

มีปัญญา มีความปราดเปรื่อง
เพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนสวดมนต์สรรเสริญ
พระนามพระพุทธเจ้า

มีภรรยาดีมีมารยาทพร้อมเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนได้สร้างบุญสร้างกุศลร่วมกัน

สามีภรรยามีอายุยืนยาวเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนได้แต่งริ้วธงประดับ
หน้าพระพุทธรูป

มีพ่อแม่อยู่ครบเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนเห็นอกเห็นใจผู้กำพร้า

ไม่มีพ่อมีแม่เพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนชอบยิงนกตกปลา

มีลูกหลานแยะเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนชอบปล่อยนกปล่อยปลา

เลี้ยงลูกไม่รู้จักโตเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนชอบเจ็บแค้นผู้อื่น

ชาตินี้ไม่มีลูกเพราะเหตุใด

*เพราะชาติก่อนข่มเหงรังแกลูก
หลานชาวบ้าน*

ชาตินี้อายุยืนเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนชอบซื้อสัตว์ปลดปล่อยชีวิต

ชาตินี้อายุสั้นเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

ชาตินี้ไม่มีภรรยาเพราะเหตุใด

*เพราะชาติก่อนชอบผิดประเวณี ข่มขืน
ลูกเมียเขา*

ชาตินี้เป็นหม้ายเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนชอบดูหมิ่นดูแคลนสามี

ชาตินี้เป็นทาสเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนไม่รู้จักบุญคุณคนอื่น

ชาตินี้มีตาดีเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนซื้อน้ำมันเติมตะเกียงบูชาพระ

ชาตินี้มีตาบอดเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนชอบอ่านหนังสือลามก

ชาตินี้มีปากแหว่งเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนกล่าวร้ายใส่ความผู้อื่น

ชาตินี้หูหนวกเป็นใบ้เพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนปากร้ายชอบด่าว่าพ่อแม่

ชาตินี้หลังค่อมเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนชอบหัวเราะคนที่ไหว้พระ

ชาตินี้มีองอแขนคดเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนเคยตีพ่อแม่

ชาตินี้ขาเป๋ตีนแปเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนชอบทำลายถนนและสะพาน

ชาตินี้เป็นวัวเป็นควายเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนเป็นหนี้เขาแล้วไม่ใช้คืน

ชาตินี้เป็นหมูเป็นหมาเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนมีใจคิดหลอกลวงเขา

ชาตินี้มีโรคมากเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนดีใจที่เห็นผู้อื่นเคราะห์ร้าย

ชาตินี้สุขภาพดีเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนบริจาคยารักษาโรคผู้อื่น

ชาตินี้ต้องติดคุกติดตะรางเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนเห็นคนตกอยู่ในอันตราย แล้วไม่ยอมช่วยเหลือ

ชาตินี้ต้องอดอาหารตายเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนหัวเราะขอทาน

ชาตินี้ต้องถูกเขาวางยาเบื่อตาย เพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนเบื่อปลาในคลอง

ชาตินี้โดดเดี่ยวทุกข์ทรมานเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนใจบาปคิดแต่จะทำลายผู้อื่น

ชาตินี้แคระแกรนเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนชอบเหยียดหยาม ดูแคลนคนรับใช้

ชาตินี้อาเจียนเป็นโลหิตเพราะเหตุใด

เพราะชาติก่อนคอยปลุกปั่นยุแหย่คนอื่น
ให้แตกแยกกัน
ชาตินี้หูหนวกเพราะเหตุใด
เพราะชาติก่อนฟังธรรมแล้วไม่เชื่อถือ
ชาตินี้เป็นฝีหนองเพราะเหตุใด
เพราะชาติก่อนทารุณสัตว์
ชาตินี้มีกลิ่นตัวเหม็นเพราะเหตุใด
เพราะชาติก่อนชอบอิจฉาริษยาผู้อื่น
ชาตินี้ต้องแขวนคอตายเพราะเหตุใด
เพราะชาติก่อนทำลายเขาเพื่อประโยชน์ตน
ชาตินี้เป็นหม้ายหรือโดดเดี่ยว
เพราะเหตุใด
เพราะชาติก่อนไม่รักลูกรักภรรยา
ชาตินี้ถูกฟ้าผ่าตายเพราะเหตุใด
เพราะชาติก่อนพูดจาเสียดสีผู้ออกบวช
ชาตินี้ถูกสัตว์ร้ายกัดตายเพราะเหตุใด
เพราะชาติก่อนชอบก่อศัตรูคู่อาฆาต
สรรพกรรมที่ก่อไว้กรรมตามสนอง
ต้องตกนรกได้รับทุกข์ทรมานจะโทษใครเล่า

อย่าพูดว่ากฎแห่งกรรมไม่มีใครเห็น
กรรมสนองเร็วก็ตกที่ตัวเอง
กรรมสนองช้าก็ตกกับลูกหลาน
ถ้าไม่ศรัทธาพระรัตนตรัย ไม่รีบทำทาน
ก็จงดูบุคคลที่มีบุญวาสนาซิ
เพราะเขาทำบุญไว้ตั้งแต่ชาติก่อน
ชาตินี้บุญจึงตอบสนอง
แม้ปัจจุบันสั่งสมบุญกุศล บุญนั้นก็จะ
คุ้มครองถึงบุตรหลาน
หากใครกล่าวร้ายเรื่องกฎแห่งกรรม
ชาติหน้าก็ไม่ได้เกิดเป็นคนอีก
(เกิดอยู่ในอบายภูมิ)
หากเชื่อถือยึดมั่นในกฎแห่งกรรม
ความเจริญมั่งมีศรีสุขก็จะมาเยือนถึงบ้าน
หากใครคอยแนะนำเผยแพร่เรื่อง
กฎแห่งกรรม
ก็จะเจริญยิ่งๆ ขึ้นชั่วลูกชั่วหลาน
หากใครยึดมั่นในกฎแห่งกรรม
ฆาตเคราะห์ภัยพิบัติจะอยู่ห่างไกลตัว

หากใครเที่ยวบรรยายเรื่องกฎแห่งกรรม
ทุกๆ ชาติจะเป็นบุคคลมีปัญญาเลิศ
หากใครหมั่นสวดมนต์ในเรื่อง
กฎแห่งกรรม
ชาติหน้าไปถึงไหนก็มีแต่คนนับถือ
หากใครพิมพ์หนังสือเรื่อง
กฎแห่งกรรมแจก
ชาติหน้าจะมีกายมงคลรุ่งโรจน์
หากจะถามเรื่องกฎแห่งกรรม
ของชาติก่อน
ควรศึกษาเรื่องราวของพระกัสสปพุทธเจ้า
ที่มีรัศมีแวววาว
หากจะถามถึงเหตุผลของชาติหน้า
ก็ให้ดูพวกที่กล่าวร้ายพระธรรมในเมืองนรก
หากว่าเหตุแห่งกรรมไม่มีการตอบสนอง
ก็ให้อ่านเรื่องพระโมคคัลลาน์ช่วยมารดา
ในเมืองนรก
หากบุคคลใดก็ตามที่ยึดมั่นใน
กฎแห่งกรรม

ก็จะได้ไปเกิดในสุขาวดีแดนพุทธเกษตร

เรื่องกฎแห่งกรรมในสามโลกนี้

พูดกันไม่จบ

สวรรค์ไม่เคยขาดคนจิตกุศล

ในพระรัตนตรัยเป็นแก้ววิเศษ

รู้จักสละบ้างผลได้รับเหลือคณานับ

เหมือนดั่งสะสมอริยทรัพย์ไว้ใน

เซฟที่มั่นคง

จะได้รับผลประโยชน์ทุกๆ ชาติไป

หากถามเรื่องชาติปางก่อน

ก็ให้ดูผลที่ได้รับในปัจจุบัน

หากจะถามเรื่องชาติหน้า

ก็ให้ดูสิ่งที่กระทำในปัจจุบัน

...มีคนเริ่มสงสัยในเรื่องกฎแห่งกรรม และบางคนก็ไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้ ถึงกับมีเขียนเป็นคำกลอนว่า **คนทำดีได้ดีมีที่ไหน คนทำชั่วได้ดีมีถมไป**

ในเรื่องกฎแห่งกรรมได้กล่าวถึงอันตรายที่เกิดแก่สัตว์โลก ๕ อย่าง คือ

๑. **กิเลสันตราย** อันตรายที่เกิดจากกิเลส

๒. **กัมมันตราย** อันตรายที่เกิดจากความชั่วที่ทำในปัจจุบัน

๓. **วิปากันตราย** อันตรายที่เกิดจากวิบาก คือ ผลของกรรมที่ทำในอดีต

๔. **ทิฏฐันตราย** อันตรายที่เกิดจากทิฐิที่ผิด

๕. **อริยูปวันตราย** อันตรายที่เกิดจากการจ้วงจาบพระอริยะเจ้า

พระพุทธศาสนาสอนว่า บุคคลจะได้ดีหรือชั่ว ได้รับสุขหรือทุกข์ก็เพราะกรรมหรือการกระทำของ

ตนเองทั้งสิ้น หากเราไม่ดำเนินตามทางที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ แม้จะสวดมนต์หรือวิงวอนขอร้องก็ไม่อาจจะช่วยให้เราพบความดีและความสุขได้ ถ้ามนุษย์จะมีความสุขได้ด้วยความภักดีและวิงวอน มนุษย์เราก็คงไม่ต้องทำอะไร

ความเชื่อในเรื่องกรรม

ตามคำสอนในพระพุทธศาสนา ชาวพุทธควรมีศรัทธา ๔ อย่าง คือ

๑. **ตถาคตโพธิสัทธา** เชื่อในการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า คือเชื่อว่าพระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้จริง เป็นผู้ประกอบด้วยพระปัญญาธิคุณ พระวิสุทธิคุณ และพระมหากรุณาธิคุณ

๒. **กัมมสัทธา** เชื่อเรื่องกรรม คือเชื่อว่ากรรมมีจริง

๓. **วิปากสัทธา** เชื่อเรื่องผลของกรรม คือเชื่อว่ากรรมที่บุคคลทำไม่ว่าดีหรือชั่วย่อมให้ผลเสมอ

๔. **กัมมัสสกตาสัทธา** เชื่อว่าสัตว์มีกรรมเป็นของตน คือเชื่อว่าผลที่เราได้รับเป็นผลแห่งการกระทำ

ของเราเอง ซึ่งอาจจะเป็นกรรมที่ทำในปัจจุบันหรืออดีตชาติ

จะเห็นได้ว่าความเชื่อหรือศรัทธา ๔ อย่าง เป็นความเชื่อในเรื่องเกี่ยวกับกรรม ๓ อย่าง กฎแห่งกรรมจึงเป็นคำสอนที่สำคัญในพระพุทธศาสนา **ผู้เป็นชาวพุทธทุกคนจึงควรเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม** ควรพยายามศึกษาและทำความเข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรม ชาวพุทธที่ไม่เชื่อกฎแห่งกรรมหาใช่ชาวพุทธที่แท้จริงไม่ เขาเป็นเพียงชาวพุทธแต่เพียงในนาม ศาสนาพุทธมีประโยชน์แก่เขาเพียงใช้กรอกแบบฟอร์มเพื่อไม่ให้ถูกว่าเป็นคนไม่มีศาสนาเท่านั้นเอง

คนที่เชื่อในเรื่องกรรมย่อมได้เปรียบกว่าคนที่ไม่เชื่อ คนที่เชื่อในเรื่องกรรมย่อมสามารถอดทนรับความทุกข์ยากลำบาก ความผิดหวัง ความขมขื่น และเคราะห์ร้ายที่เกิดแก่ตนได้เพราะถือว่าเป็นกรรมที่ทำมาแต่อดีต ไม่ตีโพยตีพายว่าโลกนี้ไม่มีความยุติธรรม ตนไม่ได้รับความเป็นธรรม ทำดีแล้วไม่ได้ดี **คนที่เชื่อในเรื่อง**

กรรมจะยึดมั่นอยู่ในการทำความดีต่อไป จะเป็นผู้สามารถให้อภัยแก่ผู้อื่น และจะเป็นผู้มีหิริโอตตัปปะ

คนที่ประกอบกรรมทำชั่วทั้ง กาย วาจา และใจ ส่วนใหญ่เป็นคนไม่เชื่อเรื่องกรรม ไม่เชื่อเรื่องบุญและบาป ไม่เชื่อเรื่องตายแล้วเกิด คนพวกนี้เกิดมาจึงมุ่งแสวงหาทรัพย์สมบัติและความสุขสบายให้แก่ตัวโดยไม่คำนึงว่าทรัพย์สมบัติหรือความสนุกสนานที่ตนได้มาถูกหรือผิดและทำให้คนอื่นได้รับความเดือดร้อนหรือไม่

สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน กรรมนั้นย่อมเป็นของเราโดยเฉพาะ และเราจะเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น จะโอนให้ผู้อื่นไม่ได้ เช่น เราทำกรรมชั่วอย่างหนึ่งเราจะต้องรับผลของกรรมชั่วนั้น จะลบล้างหรือโอนไปให้ผู้อื่นไม่ได้แม้ผู้นั้นจะยินดีรับโอนกรรมชั่วของเราก็ตาม กรรมดีก็เช่นเดียวกัน ผู้ใดทำกรรมดี กรรมดีย่อมเป็นของผู้ทำโดยเฉพาะ จะจ้างหรือวานให้ทำแทนกันหาได้ไม่ เช่น เราจะเอาเงินจ้างผู้อื่นให้ประกอบกรรมดีแล้วขอให้โอนกรรมดีที่ผู้นั้นทำมาให้แก่เราย่อม

ไม่ได้ **หากเราต้องการกรรมดีเป็นของเราเราก็ต้องประกอบกรรมดีเอง เหมือนกับการรับประทานอาหาร ผู้ใดรับประทานผู้นั้นก็เป็นผู้อิ่ม**

มนุษย์เรามีภาวะความเป็นไปต่างๆ กัน เช่น ดีหรือชั่ว รวยหรือจน เจริญหรือเสื่อม สุขหรือทุกข์ก็เนื่องมาจากกรรมของตนเองทั้งสิ้น **และกรรมใดที่ทำลงไปเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วก็ตามย่อมให้ผลตอบแทนเสมอ และย่อมติดตามผู้ทำเสมือนเงาติดตามตน** หรือ**เหมือนกับล้อเกวียนที่หมุนตามรอยเท้าโคไป ฉะนั้น** ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงมีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย หากเราทำกรรมดีเราก็ได้รับความสุขความเจริญ กรรมดีจึงเหมือนกับกัลยาณมิตรที่คอยให้ความอุปการะและส่งเสริมให้เราประสบแต่ความสุขและความเจริญ แต่ถ้าเราทำกรรมชั่ว กรรมชั่วก็คอยล้างผลาญเราให้ประสบแต่ความทุกข์และความเสื่อม

ความหมายและชนิดของกรรม

คนส่วนมากเข้าใจว่ากรรมคือการกระทำ ความเข้าใจนี้ก็ไม่ผิด แต่เป็นความเข้าใจที่ยังไม่รัดกุมและถูกต้องทั้งหมด เพราะมีการกระทำบางอย่างที่ไม่นับว่าเป็นกรรม กรรมที่แท้จะต้องประกอบด้วย ๒ ประการ คือ **ผู้ทำมีเจตนาและการกระทำนั้นจะต้องให้ผลเป็นบุญหรือบาป** ที่ว่าผู้ทำมีเจตนามีหลักการที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน**นิพเพธิกปริยายสูตรฉักกนิบาต อังคุตตรนิกาย** ว่า **เจตนาหัง ภิกขเวกัมมัง วทามิ** แปลว่า **ภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวว่าเจตนาเป็นกรรม**

เจตนาก็ได้แก่ ความตั้งใจหรือความรับรู้ ซึ่งแบ่งได้เป็น ๓ อย่าง คือ

บุรพเจตนา เจตนาก่อนทำ
มุญจนเจตนา เจตนาในเวลาทำ
อปราปรเจตนา เจตนาเมื่อได้ทำไปแล้ว

การกระทำโดยมีเจตนาเกิดขึ้นในตอนใดตอนหนึ่งถือว่าเป็นกรรมทั้งสิ้น ส่วนการกระทำที่ไม่มี

เจตนา คือใจไม่ได้สั่งให้ทำไม่จัดว่าเป็นกรรม เช่น คนเจ็บซึ่งมีไข้สูงเกิดเพ้อคลั่ง แม้จะพูดคำหยาบออกมา เอามือเท้าไปถูกใครเข้าก็ไม่เป็นกรรม ในทางวินัยก็ยกเว้นให้ พระที่วิกลจริตซึ่งล่วงเกินสิกขาวินัยไม่ต้องอาบัติ ทั้งนี้ก็โดยหลักเกณฑ์ที่ว่า ถ้าผู้ทำไม่มีเจตนากระทำแล้วการกระทำนั้นก็ไม่เป็นกรรม

ส่วนหลักเกณฑ์ข้อที่ ๒ ที่ว่า**การกระทำนั้นจะต้องให้ผลเป็นบุญหรือบาป** ก็เพื่อแยกการกระทำของพระอรหันต์ออกจากการกระทำของปุถุชน เนื่องจากพระอรหันต์เป็นผู้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ไม่มีความยึดถือในตัวตน การกระทำเรียกว่า **อัพยากฤต** ไม่นับว่าเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว บุญและบาปก็ไม่มี การกระทำของพระอรหันต์จึงไม่เรียกว่ากรรม แต่เรียกว่า**กิริยา** ส่วนปุถุชนยังมีความยึดมั่นในตัวตนอยู่ จะทำอะไรก็ยังยึดถือว่าตนเป็นผู้กระทำ การกระทำของปุถุชนจึงเป็นกรรม ย่อมจะก่อให้เกิดวิบากหรือผลเสมอ กรรมดีก็ก่อให้เกิดบุญ ส่วนกรรมชั่วก็ก่อให้เกิดบาป

คนบางคนเข้าใจว่ากรรมหมายถึงสิ่งไม่ดีคู่กับเวรหรือบาป เช่นที่เรียกว่าเวรกรรมหรือบาปกรรม ตรงกันข้ามกับฝ่ายข้างดีซึ่งเรียกว่าบุญ ทั้งนี้เพราะเราได้ใช้คำว่ากรรมในความหมายไม่ดี เช่น เมื่อเห็นใครต้องประสบเคราะห์ร้ายและถูกลงโทษ เราก็พูดว่ามันเป็นเวรกรรมของเขาหรือเขาต้องรับบาปกรรมที่เขาทำไว้ แต่ความจริงคำว่ากรรมเป็นคำกลางๆ หมายถึงการกระทำตามที่กล่าวมาแล้ว จะมุ่งไปในทางดีก็ได้ทางชั่วก็ได้ ถ้าเป็นกรรมดีเราก็เรียกว่า**กุศลกรรม** ถ้าเป็นกรรมชั่วเราก็เรียกว่า**อกุศลกรรม**

กรรมอาจจะจำแนกออกได้เป็นหลายประเภท หากแบ่งตามทางที่ทำก็แบ่งเป็น ๓ ทาง ได้แก่

๑. **กายกรรม** กรรมที่ทำทางกาย
๒. **วจีกรรม** กรรมแสดงออกทางวาจา
๓. **มโนกรรม** กรรมทางใจ

ในกรรมบถ ๑๐ แบ่งกรรม ๓ ทางนั้นเป็นฝ่ายกุศลและฝ่ายอกุศล แต่ละฝ่ายมีรายละเอียดของกรรมหรือการกระทำดังนี้

กายกรรมหรือกรรมทางกาย แบ่งเป็นฝ่ายละ ๓ คือ

๑. **ฝ่ายอกุศล** ได้แก่ ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ และผิดประเวณี

๒. **ฝ่ายกุศล** คือ เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ และเว้นจากการผิดประเวณี

วจีกรรม แบ่งเป็นฝ่ายละ ๔ คือ

๑. **ฝ่ายอกุศล** ได้แก่ พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ และพูดเพ้อเจ้อ

๒. **ฝ่ายกุศล** ได้แก่ เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการพูดส่อเสียด เว้นจากการพูดคำหยาบ และเว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ

มโนกรรม แบ่งเป็นฝ่ายละ ๓ คือ

๑. **ฝ่ายอกุศล** ได้แก่ เพ่งเล็งทรัพย์ผู้อื่น ปองร้าย และเห็นผิดจากคลองธรรม

๒. **ฝ่ายกุศล** ได้แก่ ไม่เพ่งเล็งทรัพย์ผู้อื่น ไม่ปองร้าย และเห็นชอบตามคลองธรรม

ตามที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าแม้แต่การนึกคิดก็จัดว่าเป็นกรรมแล้ว เช่น เราคิดจะลักทรัพย์หรือทำร้ายคนอื่น แม้จะยังไม่ลงมือทำก็ถือว่าเป็นกรรมชั่วซึ่งจะต้องมีผลตอบแทนแล้ว ผิดกับการลงโทษตามกฎหมายอาญาซึ่งจะลงโทษได้ก็ต่อเมื่อผู้กระทำได้เตรียมการหรือลงมือกระทำแล้วเท่านั้น ลำพังความคิดที่จะกระทำความผิดยังหามีโทษไม่ ตามที่กฎหมายอาญาไม่เอาโทษการคิดที่จะกระทำความผิดก็เพราะเป็นการยากที่จะพิสูจน์ความนึกคิดของบุคคล และยังเห็นว่าไม่มีความเสียหายเกิดขึ้น แต่**หลักของกรรมถือความคิดชั่วเป็นความผิดก็เนื่องจากว่าแม้ว่าคนอื่นยังไม่เสียหายผู้คิดเองก็เสียหาย** ฉะนั้นจะต้องมีวิบากติดตามมา จะ

เห็นได้ว่าการสนองผลของกรรมมีขอบเขตกว้างขวางกว่าการลงโทษของกฎหมายบ้านเมืองมาก

กรรม ๑๒ ประเภท

ในหนังสือวิสุทธิมรรค ซึ่งแต่งโดยพระพุทธโฆษาจารย์ พระเถระชาวอินเดีย ได้แบ่งกรรมไว้ ๑๒ ประเภท ตามกาลเวลา ตามหน้าที่ และตามความหนักเบา

กรรมให้ผลตามกาลเวลา

๑. **ทิฏฐธัมมเวทนียกรรม** กรรมให้ผลในชาตินี้

๒. **อุปัชชเวทนียกรรม** กรรมให้ผลในชาติหน้า

๓. **อปราปริยเวทนียกรรม** กรรมให้ผลในชาติต่อๆ ไป

๔. **อโหสิกรรม** กรรมที่เลิกให้ผล คือให้ผลเสร็จไปแล้ว หรือหมดโอกาสที่จะให้ผลต่อไป

กรรมให้ผลตามหน้าที่

๕. **ชนกกรรม** กรรมที่แต่งมาดีหรือชั่ว

๖. **อุปตถัมภกกรรม** กรรมที่สนับสนุน คือถ้ากรรมเดิมหรือชนกกรรมแต่งดีส่งให้ดียิ่งขึ้น กรรมเดิมแต่งให้ชั่วก็ส่งให้ชั่วยิ่งขึ้น

๗. **อุปปีฬกกรรม** กรรมบีบคั้นหรือขัดขวางกรรมเดิมคอยเบียนชนกกรรม เช่น เดิมแต่งมาดีเบียนให้ชั่ว เดิมแต่งมาชั่วเบียนให้ดี

๘. **อุปฆาตกกรรม** กรรมตัดรอน เป็นกรรมพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ เช่น เดิมชนกกรรมแต่งไว้ดีเลิศกลับทีเดียวลงเป็นขอทานหรือตายไปเลย หรือเดิมชนกกรรมแต่งไว้เลวมาก กลับทีเดียวเป็นพระราชาหรือมหาเศรษฐีไปเลย

กรรมให้ผลตามความหนักเบา

๙. **ครุกกรรม** กรรมหนัก กรรมฝ่ายดี เช่น ทำสมาธิจนได้ฌาน กรรมฝ่ายชั่ว เช่น ทำอนันตริยกรรม มีฆ่าบิดามารดา เป็นต้น เป็นกรรมที่จะให้ผลโดยไม่มีกรรมอื่นมาขวางหรือกั้นได้

๑๐. **พหุลกรรม** กรรมที่ทำจนชิน

๑๑. **อาสันนกรรม** กรรมที่ทำเมื่อใกล้ตายหรือที่เอาจิตใจจดจ่อในเวลาใกล้ตาย อาสันนกรรมย่อมส่งผลให้ไปอยู่ในที่ดีหรือชั่วได้ เปรียบเหมือนโคแก่ที่อยู่ปากคอกแม้แรงจะน้อยแต่เมื่อเปิดคอกก็ออกได้ก่อน

๑๒. **กตัตตากรรม** กรรมสักแต่ว่าทำ คือเจตนาไม่สมบูรณ์ อาจจะทำด้วยความประมาทหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่ก็อาจส่งผลดีร้ายให้ได้เหมือนกันในเมื่อไม่มีกรรมอื่นจะให้ผลแล้ว

เหตุที่คนคิดว่าทำดีไม่ได้ดี

มีคนบางคนที่ทำกรรมชั่วแต่กลับปรากฏว่าเป็นคนร่ำรวย มีอำนาจวาสนา มีคนเคารพยกย่อง ส่วนบางคนทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ขยันขันแข็งกลับยากจนมีชีวิตอยู่ด้วยความยากลำบาก หรือคนบางคนไม่ค่อยทำงานอะไร คอยประจบสอพลอและรับใช้เจ้านายกลับได้ดี ได้เลื่อนเงินเดือนและตำแหน่ง ส่วนคนบางคนตั้งใจทำงานแต่ไม่ประจบเจ้านาย ไม่คอย

รับใช้คุณหญิงคุณนายของเจ้านายกลับไม่ได้ดี จึงทำให้คนคิดไปว่ากฎแห่งกรรมจะไม่มีจริง คำสั่งสอนที่ว่า

กลฺยาณการี กลฺยาณํ ปาปการี จ ปาปกํ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว คงจะไม่เป็นความจริงเสียแล้ว การที่บางคนเห็นว่าทำดีไม่ได้ดี หรือทำชั่วไม่ได้ชั่ว เนื่องจากความไม่เข้าใจ ๒ ประการ

ประการแรก ไม่เข้าใจในเรื่องการให้ผลของกรรม

ประการสอง ไม่เข้าใจความหมายของคำว่าได้ดีและได้ชั่ว

การให้ผลของกรรม

การให้ผลของกรรมมีสองชั้นคือ การให้ผลของกรรมชั้นธรรมดาอย่างหนึ่ง และการให้ผลของกรรมในชั้นศีลธรรมอีกอย่างหนึ่ง การให้ผลของกรรมชั้นธรรมดาเป็นการให้ผลโดยไม่คำนึงถึงว่าถูกหลักความชอบธรรมหรือไม่ เช่น นาย ก. โกงเงินหลวงหรือขโมยทรัพย์มา นาย ก. ก็จะได้เงินนั้นมา และ

ถ้านาย ก. ใช้เงินซื้อบ้าน นาย ก. ก็จะได้อยู่บ้านนั้น นี่เป็นการให้ผลของกรรมชั้นธรรมดา แต่การให้ผลของกรรมหาได้หยุดอยู่เพียงเท่านั้นไม่ กรรมที่ทำลงไปยังจะให้ผลในชั้นศีลธรรมอีกคือ ถ้าทำดีจะต้องได้รับผลดีอย่างแน่นอน และถ้าทำชั่วก็ต้องได้รับผลชั่วอย่างหลีกไม่พ้น

กรรมบางอย่างอาจให้ผลในชาตินี้ เรียกว่า **ทิฏฐธัมมเวทนียกรรม** กรรมบางอย่างจะให้ผลในชาติหน้า ที่เรียกว่า **อุปปัชชเวทนียกรรม** กรรมบางอย่างอาจจะให้ผลในชาติต่อๆ ไป ที่เรียกว่า **อปราปริยเวทนียกรรม**

การปลูกพืชหรือต้นไม้ ไม่ใช่พอหว่านเมล็ดลงไปในดิน พืชหรือต้นไม้จะขึ้นและให้ผลทันที พืชบางอย่างก็ให้ผลเร็ว พืชบางอย่างก็ให้ผลช้าเป็นปีๆ เช่น ข้าว เพียง ๔-๕ เดือนก็ให้ผล แต่ต้นมะพร้าวหรือทุเรียนกว่าจะให้ผลก็ใช้เวลาถึง ๕ ปี

การที่คนทำชั่วยังได้ดีมีสุขอยู่ จึงเป็นเพราะกรรมชั่วยังไม่ให้ผล กรรมดีที่เขาเคยทำยังเป็น**อุปัตถัมภกกรรม** คอยสนับสนุนอยู่ เมื่อใดที่กรรมดีอ่อนกำลังลง กรรมชั่วก็จะมาเป็น**อุปฆาตกกรรม** ทำให้ผู้นั้นต้องเปลี่ยนสภาพไปอย่างพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ เช่น เศรษฐีอาจจะต้องเป็นยาจก เคยเป็นผู้ยิ่งใหญ่มีอำนาจวาสนาอาจจะถูกฟ้องร้องต้องโทษจำคุก หรือต้องเที่ยวหลบหนีเร่ร่อน ไม่มีแผ่นดินจะอยู่

คนที่ไม่เชื่อในเรื่องของกรรม มักจะมองเห็นผลของกรรมชั้นธรรมดา เป็นผู้มีสายตามืดมัวมองไม่เห็นการให้ผลของกรรมชั้นศีลธรรม บุคคลเหล่านี้มักจะไม่เชื่อในเรื่องตายแล้วเกิด คิดว่าคนเราเกิดมาเพียงชาติเดียวก็สิ้นสุดลง คนพวกนี้เมื่อทำความชั่วและความชั่วยังไม่ให้ผลก็คิดว่าตนเป็นคนฉลาด ดูถูกพวกที่เชื่อเรื่องกรรมว่าเป็นคนโง่งมงาย คนพวกนี้เหมือนคนกินขนมเจือยาพิษ ตราบใดที่ยาพิษยังไม่ให้ผลก็คิดว่าขนมนั้นเอร็ดอร่อย สมตามพุทธสุภาษิตที่ว่า

มธุวา มญฺญติ พาโล ยาว ปาปํ น มุจฺจติ

คนโง่ย่อมจะเห็นบาปเป็นน้ำผึ้งตราบเท่าที่บาปยังไม่ให้ผล

การให้ผลของกรรม อาจแบ่งเป็น**การให้ผลทางจิตใจ และการให้ผลทางวัตถุ**

การให้ผลทางจิตใจเป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้ทำโดยเฉพาะ ไม่เกี่ยวข้องกับคนอื่น เมื่อทำไปแล้วก็ได้ผลทันที คือเมื่อทำกรรมดีก็จะได้รับความสุข ความปีติ แต่ถ้าทำกรรมชั่วก็จะทำให้จิตใจเศร้าหมองเป็นทุกข์ ส่วน**การให้ผลทางวัตถุ**เป็นเรื่องเกี่ยวเนื่องกับผู้อื่นจะทำให้ได้ดียากมาก

คนทำดีจะให้ได้ดีทางวัตถุ ต้องประกอบด้วยหลัก ๔ ประการ คือ

๑. **คติสมบัติ** ทำดีให้ถูกสถานที่

๒. **อุปธิสมบัติ** ทำดีให้ถูกตัวบุคคล

๓. **กาลสมบัติ** ทำดีให้ถูกเวลา

๔. **ปโยคสมบัติ** ต้องทำดีให้ติดต่อกันไปเรื่อยๆ

การที่คนทำกรรมดีและหวังผลในทางวัตถุ เช่น หวังลาภ ยศ และสรรเสริญ แต่ไม่ได้รับผลดีตามต้องการ อาจจะเป็นเพราะไม่เข้าตามหลัก ๔ ประการข้างต้น คือ ไป**ทำความดีกับบุคคลที่ไม่มีความดี** เช่น เราทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต แต่เจ้านายของเราเป็นคนคอร์รัปชั่น การทำความดีของเราย่อมไม่เป็นที่ชื่นชมของเจ้านายของเรา การทำความดีกับบุคคลเหล่านี้ก็ไม่ผิดอะไรกับเอาเมล็ดพืชทิ้งลงไปบนหินหรือพื้นดินแห้งแล้ง **ฉะนั้นการทำความดีเราควรจะหวังผลในทางจิตใจมากกว่าวัตถุ** บางคนอาจจะ**ทำความดีจริงแต่อาจจะทำไม่ถึงดี** คือทำดีเพียงเล็กน้อยแล้วก็หวังผลแห่งความดีนั้น เมื่อไม่ได้รับผลตอบแทนก็หมดกำลังใจ แล้วก็บอกว่าทำดีไม่เห็นได้ดี คนพวกนี้เหมือนคนปลูกพืชรดน้ำพรวนดินนิดหน่อยก็หวังที่จะให้พืชได้ผล

ความหมายของคำว่าได้ดีและได้ชั่วในทางโลกและทางธรรม มีความหมายแตกต่างกัน

ในทางโลกมักจะมองเห็น**การได้ดีและได้ชั่วเป็นเรื่องทางวัตถุ** เมื่อกล่าวว่าคนนั้นได้ดีก็มักจะหมายถึงว่า ผู้นั้นได้ลาภและยศ เช่น ได้ทรัพย์สมบัติ ได้อำนาจวาสนา หรือได้ตำแหน่งหน้าที่การงานดีขึ้น เมื่อไม่ได้สิ่งเหล่านี้ก็เข้าใจว่าไม่ได้ดี

ในทางธรรม การได้ดีหรือได้ชั่วเป็นเรื่องของจิตใจ การได้ดีหมายถึง การทำให้จิตใจดีขึ้น ทำให้ธาตุของความดีในตัวของเรามีมากขึ้น ทำให้จิตใจของเราสะอาด สว่าง สงบยิ่งขึ้น ส่วนการได้ชั่วหมายถึง การทำให้จิตใจต่ำลง เลวลง ทำให้จิตใจมืดมัวยิ่งขึ้น คำว่าได้ดีจึงหมายถึง ความดี และคำว่าได้ชั่วจึงหมายถึง ความชั่ว หากเราจะพูดว่า ***ทำดีได้ความดี ทำชั่วได้ความชั่ว*** ก็จะทำให้เข้าใจในเรื่องได้ดีและได้ชั่วดีขึ้น

บุคคลที่ทำกรรมอะไรลงไปย่อมจะได้รับผลในทางจิตใจทันที เมื่อทำกรรมดี เช่น ทำบุญตักบาตร ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น ก็จะทำให้จิตใจดีขึ้น มีความปีติและความสุขในกรรมดีที่ตนทำ ในเมื่อกรรมที่ทำเป็นกุศลกรรมจริงๆ คือ ทำด้วยจิตที่เป็นกุศล ทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่ใช่ทำด้วยความโลภหรือด้วยอกุศลเจตนาหรือหวังผลตอบแทน

สติปัฏฐาน ๔ ปิดอบายภูมิได้

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)
เทศน์เมื่อ ๙ ธ.ค. ๓๐

ญาติโยมเอ๋ยโปรดได้ทราบไว้เถอะ บุญกรรมมีจริง บาปกรรมมีจริง ยมบาลจดไม่มี จิตนี้เป็นผู้จด จดทุกวันคืออารมณ์ เรื่องจริงแน่ จดทุกกระเบียดนิ้ว บาปบุญคุณโทษบันทึกเข้าไว้ พอวิญญาณออกจากร่างไปมันก็ขยายออกมา ใช้กรรมไป ถ้าเราทำดีก็ไปบังเกิดในสวรรค์ ทำชั่วก็ลงนรกไป แบบนี้

อาตมามาคิดดูนะว่าสวรรค์อยู่บนฟ้า นรกอยู่ใต้ดินก็คงไม่ใช่ ดังตัวอย่างที่เคยเล่าให้ญาติโยมฟัง

ตาเล่งฮ่วยผูกคอตาย วิญญาณไปเข้า**ยายเภา** ยายเภาเป็นคนไทยแท้ๆ เกิดพูดภาษาจีนได้ ตอนนั้นอาตมาอยู่วัดพรหมบุรี อาตมาเป็นหมอไล่ผีแต่ไม่มีคาถา ถ้าเป็นหมอผีไม่ต้องใช้คาถา ทำปากขมุบขมิบเทน้ำมนต์ราดส่งไป ผีจริงก็ร้อง ผีปลอมก็ร้อง พวกนี้โดนน้ำไม่ได้หรอก ร้องหมด อาตมาจับผีได้หมดแล้ว

คนที่เป็นลมเพลมพัดไม่ต้องเสกคาถาหรอก เอาน้ำพ่นไปยังร้องเลย ร้องหวีดหวาดๆ คนสติไม่ดีไม่ใช่อะไรหรอกคนไม่มีสติ เขาสวดภาณยักษ์กันคนไม่มีสติดิ้นกันจะตาย คนมีสติเขาเฉย นี่จำไว้ มีสตินี่มีประโยชน์ คนไม่มีสติผีเจ้าเข้าสิง

มีคนมาตามอาตมาไป พอไปถึงยายเภาพูดภาษาจีนเลยต้องให้เรือไปตามตาแป๊ะ**เลี่ยงเกี๊ยก** ไว้ผมเปีย เป็นลุงเขยอาตมาให้มาเป็นล่าม เขาบอกไม่ต้องไล่

เขา เขาอยู่กับ**ฮ่วยเซียเถ้า** อยู่ตรงใกล้วัดพรหมบุรีนี่เอง อาตมาถามว่า "**ฮ่วยเซียเถ้า** คือใคร ทำไมถึงไปอยู่กับ**ฮ่วยเซียเถ้า**" เขาบอกว่า "ชื่อ**หลวงตามด** เคยเป็นเจ้าอาวาสวัดกลางพรหมนคร อยู่เหนือตลาดปากบางนี่เอง อยู่ด้วยกัน ๒ คน ขุดดินถมถนนทุกวัน ถ้าไม่ขุดดินเขาเฆี่ยนตี และฮ่วยเซียเถ้าก็ขุดดินด้วย"

อาตมาได้ถามคนเฒ่าคนแก่ชื่อบัวเฮง อยู่ตลาดปากบาง บอกว่า **ฮ่วยเซียเถ้ามีจริง ชื่อสมภารมด** อยู่วัดกลาง เป็นสมภารวัดจะสร้างถาวรวัตถุของวัดแต่เงินทองถูกมัคนายกโกงไปหมด ไม่รู้จะทำอย่างไร เสียใจเลยผูกคอตาย

"อั๊วมาบอกให้ลื้อไปบอกหลานสาวอั๊วนะว่า ทำบุญไปให้อั๊วไม่ได้นะ อย่าทำเลย"

"แล้วกินที่ไหนล่ะ"

"อั๊วกับฮ่วยเซียเถ้าไปกินตามกองขยะที่เขาเอาเศษอาหารมาทิ้ง กินกับหนอน"

"เอ้า! ที่ดีๆ ทำไมไม่กินล่ะ"

"ไม่มีใครให้กิน มีอีกพวกหนึ่งขุดถนนเหมือนกัน แต่เขามีข้าวกิน พวกอั๊วไม่มีข้าวกิน ต้องไปกินที่มันเหลือๆ จึงจะกินได้ ไปบอกหลานสาวอั๊วชื่อ**เจียน**ะ บอกว่าไม่ต้องทำบุญไป อั๊วไม่ได้ ***ถ้าลื้ออยากทำบุญให้อั๊วนะ ฮ่วยเซียเถ้ามดบอกกับอั๊ว บอกให้ลูกหลานเจริญวิปัสสนานะและอั๊วจะได้"***

อาตมาก็มาบอกเจ๊เจียว่าตาเล่งฮ่วยบอกให้เจริญกรรมฐาน แต่กลับถูกว่าบ้าบอคอแตกเสียอีก

ตาเล่งฮ่วยบอกว่า ที่อั๊วผูกคอตายนี้ไม่ใช่อะไร อาเจียไม่ให้เงินอั๊วกินยาฝิ่น อั๊วกินวันละ ๕ บาท ตักน้ำให้เขาทำขนมขาย ไม่ตักให้เขาก็ไม่ให้อั๊วกินยาฝิ่น อั๊วก็เสียใจผูกคอตาย ตายไปแล้วก็ไม่มีใครให้กิน ฮ่วยเซียเถ้าบอกให้ลูกหลานเจริญวิปัสสนาจึงได้

อาตมาถามว่า **"ฮ่วยเซียเถ้าบวชเป็นสมภารเจ้าวัด ทำไมไม่เจริญกรรมฐาน มาผูกคอตาย"**

เขาบอกว่า **"ไม่ได้ทำๆ"**

อาตมาจดและจำไว้จนบัดนี้ อาตมาถามว่า ***"ลื้ออยู่วัดไหนล่ะ"***

"อั๊วอยู่ตรงนี้เอง อั๊วเห็นลื้อทุกวัน ลื้อเดินไป อั๊วก็ทักลื้อว่า อีไปไหนนะ แต่ลื้อไม่พูดกับอั๊ว"

อาตมาถามว่า **"ขุดถนนที่ไหน"**

ก็ชี้ที่ตรงนั้น แต่ไม่เห็นมีถนน ก็ได้ความว่าเรา เดินไปตลาดบ้านเหนือบ้านใต้ เขาเห็นเราหมด เขาทัก แต่เราไม่รู้เรื่อง อาตมาถามต่อไปว่า

"ลื้อมีความเป็นอยู่อย่างไร"

เขาบอกว่า **"ถ้าถึงวันโกนวันพระเขาให้หยุด งาน ที่มานี่เป็นวันโกน หยุดงาน แล้วเดี๋ยวอั๊วต้องรีบ กลับ เดี๋ยวเขาจับได้ เขาตี อั๊วหนีมาบอกหน่อย เท่านั้นเอง"**

สรุปได้ความว่า การที่ฆ่าตัวตาย ผูกคอตาย ญาติพี่น้องทำบุญให้ไม่ได้ผลแน่ ต้องเจริญวิปัสสนา กรรมฐาน แผ่ส่วนกุศลจึงจะได้รับผล เพราะผีมาบอก อย่างนี้ โยมจะเชื่อหรือไม่ไม่เป็นไรนะ ก็นึกว่าโยมทำ

วิปัสสนากรรมฐานไปก็จะได้รับผลว่า บุญบาปมีจริง นรกสวรรค์มีจริงหรือไม่ประการใด

วันนี้อาตมาก็ขออนุโมทนาสาธุการส่วนกุศลท่านทั้งหลายมาบำเพ็ญกุศล เจริญวิปัสสนากรรมฐานให้แก่ตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการเจริญสติปัฏฐานสี่ เจริญกาย เวทนา จิต ธรรม ตั้งพิจารณาโดยปัญญาตลอดกระทั่ง ยืน เดิน นั่ง นอน จะคู้เหยียดขาทุกประการก็มีสติครบ

รับรองได้เลยว่า ถ้าโยมทำถึงขั้นปิดประตูอบายได้เลย นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน โยมจะไม่ไปภูมินั้นอย่างแน่นอน

เพราะเหตุใด เพราะอำนาจกิเลสทั้งหลาย โลภะ โทสะ โมหะเกิดขึ้น โยมก็กำหนด ขณะมีโลภะก็กำหนด โลภะก็หายไป

จิตวิญญาณตายขณะมีโลภะ ตายไปเป็นเปรต กำลังมีโทสะตายไปขณะนั้นลงนรก มีโมหะรวบรวมอยู่ในจิตใจไว้มากต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอย่างแน่นอน

ถ้ามีสติปัฏฐานสี่ มีสติสัมปชัญญะดี อบายภูมิก็ไม่ต้องไปปิดนรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานทางอายตนะ ธาตุอินทรีย์ ดังที่กล่าวมาแล้วนี้ทุกประการ

ขอกุศลที่ญาติโยมได้บำเพ็ญไปแล้ว ๒-๓ วาระที่ผ่านมา จงเป็นพลวะปัจจัยดลบันดาลย้อนกลับเป็นบุญกุศลให้แก่ญาติโยมทั้งหลายประสบความสุขสันต์นิรันดรทุกท่าน และจงพยายามก้าวหน้าผ่านเกาะแก่งทุรกันดาร ผ่านอุปสรรคถึงฝั่งฟากคือพระนิพพานโดยทั่วหน้ากัน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

คาถาชุมนุมเทวดา

สะรัชชัง สะเสนัง สะพันธุง นะรินทัง
ปะริตตานุภาโว สะทา รักขะตูติ
ผะริตวานะ เมตตัง สะเมตตา ภะทันตา
อะวิกขิตตะจิตตา ปะริตตัง ภะณันตุ
สัคเค กาเม จะ รูเป คิริสิขะระตะเฏ จันตะลิกเข วิมาเน, ทีเป รัฏเฐ จะ คาเม ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต, ภุมมา จายันตุ เทวา ชะละถะละวิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา, ติฏฐันตา สันติเก ยัง มุนิวะระวะจะนัง สาธะโว เม สุณันตุ.
ธัมมัสสะวะนะ กาโล อะยัมภะทันตา,
ธัมมัสสะวะนะ กาโล อะยัมภะทันตา,
ธัมมัสสะวะนะ กาโล อะยัมภะทันตา.

วิธีสวดพระพุทธคุณ เท่าอายุบวกด้วย ๑

ให้เริ่มสวดตั้งแต่บทบูชาพระรัตนตรัย (หน้า ๖๙-๗๖) เพียง ๑ จบ จากนั้นให้สวดบทอิติปิโส (หน้า ๗๗) เท่าอายุบวกด้วยหนึ่ง เสร็จแล้วให้แผ่เมตตา (หน้า ๗๙, ๘๐) จบแล้วให้แผ่ส่วนกุศล (หน้า ๘๐, ๘๑) เสร็จแล้วจึงอธิษฐานตามสิ่งที่ปรารถนา จากนั้นจึงสวดพระคาถาชินบัญชร

บูชาพระรัตนตรัย

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง อะภิปูชะยามิ
อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง อะภิปูชะยามิ
อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง อะภิปูชะยามิ

บทกราบพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ *(กราบ)*

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ *(กราบ)*

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ *(กราบ)*

ขอขมาพระรัตนตรัย

วันทามิ พุทธัง, สัพพะ เมโทสัง, ขะมะถะเม ภันเต,

วันทามิ ธัมมัง, สัพพะ เมโทสัง, ขะมะถะเม ภันเต,

วันทามิ สังฆัง, สัพพะ เมโทสัง, ขะมะถะเม ภันเต.

อาราธนาศีล ๕

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะสีลานิยาจามะ

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะสีลานิยาจามะ

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะสีลานิยาจามะ

นมัสการพระรัตนตรัย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (สวด ๓ จบ)

ไตรสรณคมน์

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ศีล ๕

ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

กาเมสุมิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ผู้ประพฤติปฏิบัติธรรมะเท่านั้นที่จะพ้นจากทุกข์ได้

ข้าฯ จะมีเกินใช้ แต่ไม่ใช้เกินมี

ถวายพรพระ (อิติปิ โส ฯ)

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมา สัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ *(พุทธคุณ)*

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญู หีติ (อ่านว่าวิญญูฮีติ) *(ธรรมคุณ)*

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย อัญชะลี กะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ *(สังฆคุณ)*

ชัยมงคลคาถา (พาหุงฯ)

พาหุงสะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา **ภะวะตุเม*** ชะยะมังคะลานิ

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา **ภะวะตุเม*** ชะยะมังคะลานิ

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง เมตตัมพุเสกะวิธินา

ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา **ภะวะตุเม*** ชะยะมังคะลานิ

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา **ภะวะตุเม*** ชะยะมังคะลานิ

กัตตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ สันเตนะ โสมะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา **ภะวะตุเม*** ชะยะมังคะลานิ

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา **ภะวะตุเม*** ชะยะมังคะลานิ

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต อิทธูปะเทสะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา **ภะวะตุเม*** ชะยะมังคะลานิ

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง **พรัหมัง**** วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา **ภะวะตุเม*** ชะยะมังคะลานิ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที หิตวานะ เนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

ชัยปริตร (มหากาฯ)

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะ ปาณินัง ปูเรตวา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ **โหตุเม*** ชะยะมังคะลังฯ

ชะยันโตโพธิยา มูเล สักยานัง นันทิ วัฑฒะโน เอวัง **อะหัง วิชะโย โหมิ***** ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะปะราชิตะ ปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกขะเร อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติฯ สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง **พรัหมะ****** จาริสุ ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธีเต ปะทักขิณา ปะทักขิณา กัตวานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทาโสตถี **ภะวันตุเม***ฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทาโสตถี **ภะวันตุเม***ฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทาโสตถี **ภะวันตุเม***ฯ

อิติปิ โส เท่าอายุ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมา สัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ

ให้สวดเกินอายุ ๑ จบ เช่น อายุ ๔๒ ปี ต้องสวด ๔๓ จบ

---

* ถ้าสวดให้คนอื่นให้เปลี่ยนจากคำว่า เม เป็น **เต**

** อ่านว่า พรัมมัง

*** ถ้าสวดให้คนอื่นให้เปลี่ยนจากคำว่า อะหัง วิชะโย โหมิ เป็น **ตะวัง วิชะ โย โหหิ**

**** อ่านว่า พรัมมะ

“ถ้าคนไหนเคราะห์ร้าย หรือดวงไม่ดี ให้สร้างพระเข้าตัว (นำธรรมะเข้าตัว คือ สวดมนต์ภาวนา)”

คำอธิษฐานอโหสิกรรม

ข้าพเจ้าขออโหสิกรรม กรรมใดที่ทำแก่ผู้ใดในชาติใดๆ ก็ตาม ขอให้เจ้ากรรมนายเวรจงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า อย่าได้จองเวรจองกรรมต่อไปเลย

แม้แต่กรรมที่ใครๆ ทำแก่ข้าพเจ้าก็ตาม ข้าพเจ้าขออโหสิกรรมให้ทั้งสิ้น ยกถวายพระพุทธเจ้าเป็นอภัยทาน เพื่อจะได้ไม่มีเวรกรรมต่อไป ด้วยอานิสงส์แห่งอภัยทานนี้

ขอให้ข้าพเจ้า ครอบครัว บุตรหลาน ตลอดจนวงศาคณาญาติ และผู้อุปการคุณของข้าพเจ้ามีความสุขความเจริญ ปฏิบัติแต่สิ่งที่ดีและสิ่งที่ชอบด้วยเทอญฯ

บทแผ่เมตตาแก่ตนเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ	ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข
นิทฺทุกโข โหมิ	ปราศจากความทุกข์
อะเวโร โหมิ	ปราศจากเวร
อัพยาปัชโฌ โหมิ	ปราศจากอุปสรรคอันตรายทั้งปวง
อะนีโฆ โหมิ	ปราศจากความทุกข์กายทุกข์ใจ
สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ	มีความสุขกาย สุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

พ่อแม่สวดมนต์ภาวนา เจริญพระกรรมฐาน แผ่เมตตาให้กับลูก ให้เจ้ากรรมนายเวร ลูกจะกลับร้ายกลายเป็นดี ครอบครัวมีความสุข

บทแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวรา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัพยาปัชฌา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีฆา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิดฯ

บทแผ่ส่วนกุศล

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิ ตะโร ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่มารดาบิดาของข้าพเจ้า ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม ญาตินัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม ครูปัชฌายาจริยานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ครูปัชฌายาจริยา ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ของข้าพเจ้า ขอให้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง สัพพะเทวะตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เทวา ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เทวดาทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เทวดาทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะเปตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เปตา ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เปรตทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เปรตทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะเวรีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพเวรี ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะสัตตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงมีความสุขทั่วหน้ากันเทอญ

กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศลจากการเจริญภาวนานี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านไว้ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ท่านจะอยู่ภพใดหรือภูมิใดก็ตาม ขอให้ท่านได้รับผลบุญนี้แล้วโปรดอโหสิกรรมและอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้าด้วยอำนาจบุญนี้ด้วยเทอญ

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก (ต้นฉบับเดิม)

เปิดกรุได้ที่เมืองสวรรคโลก มีคำกล่าวในหนังสือนำว่า ผู้ใดมีไว้ประจำบ้านเรือนมีอานิสงส์ยิ่งกว่าได้สร้างพระเจดีย์ทองคำสูงเทียมเทวโลกและป้องกันภยันตรายต่างๆ ทำมาหากินเจริญฯ

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก :

ผู้ใดสร้างยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้เป็นธรรมทานและไหว้สวดมนต์สักการบูชา ผลานิสงส์สุดที่จะพรรณนาให้ทั่วถึงได้ เป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่ จะมีความสุขสิริสวัสดิ์เจริญต่อไปทั้งปัจจุบันกาลและอนาคตภายภาคหน้าตลอดบุตรหลานสืบไป ด้วยอำนาจของความเคารพในพระคาถานี้

ประวัติกล่าวไว้ต้นฉบับเดิมว่า :

หนังสือยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้มีคำกล่าวไว้ในหนังสือนำว่าเป็นพุทธมนต์อันศักดิ์สิทธิ์ ถ้าผู้ใดได้สวดมนต์ภาวนาทุกเช้าค่ำแล้ว เป็นการบูชารำลึกถึงพระพุทธเจ้า ผู้นั้นจะไม่ตกอบายภูมิ แม้ได้บูชาไว้กับบ้านเรือนก็ป้องกันอันตรายต่างๆ จะภาวนาพระคาถาอื่นๆ สัก ๑๐๐ ปี อานิสงส์ก็ไม่สูงเท่าภาวนาพระคาถานี้ครั้งหนึ่ง ถึงแม้ว่าอินทร์ พรหม ยม ยักษ์ ที่มีอิทธิฤทธิ์จะเนรมิตแผ่นอิฐเป็นทองคำก่อเป็นพระเจดีย์ตั้งแต่มนุษยโลกสูงขึ้นไปจนถึงพรหมโลก อานิสงส์ก็ยังไม่เท่า

ภาวนายอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ และมีคำอธิบาย คุณความดีไว้ในต้นฉบับเดิมนั้นอีกนานัปการฯ

ต้นฉบับเดิมเปิดกรุได้ที่เมืองสวรรคโลก จารึกเป็นอักษรขอม จารึกไว้ในใบลาน โบราณาจารย์จึงได้แปลเป็นอักษรไทย หลวงธรรมาธิกรณ์ (พระภิกษุแสง) ได้มาแต่พระแท่นศิลาอาสน์ มณฑลพิษณุโลก

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ ถ้าผู้ใดบริจาคทรัพย์สร้างถวายพระภิกษุสงฆ์ สามเณร ญาติมิตรสหาย หรือสวดจนครบ ๗ วัน ครบอายุปัจจุบันของตนจะบังเกิดโชคลาภ ทำมาค้าขายเจริญรุ่งเรือง จะพ้นเคราะห์ ปราศจากทุกข์โศกโรคภัยและภัยพิบัติทั้งปวง

ผู้ใดตั้งจิตเจริญภาวนายอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก วันละสามจบ จะไม่มีบาปกรรม ทำสิ่งใดจะได้สมความปรารถนา สวดวันละเจ็ดจบกระดูกลอยน้ำได้

(ของเก่า)

วิธีไหว้พระและสวดยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

ก่อนเข้าห้องบูชาพระควรอาบน้ำชำระร่างกายให้สะอาดและนุ่งห่มให้เรียบร้อย เข้านั่งที่ด้วยความสำรวมกายใจ ตั้งจิตให้แน่วแน่เพ่งตรงยังพระพุทธรูประลึกถึงพระรัตนตรัย แล้วค่อยกราบ ๓ หน สงบจิตระลึกถึงคุณบิดามารดา ซึ่งเป็นพระอรหันต์ของบุตร จากนั้นจึงจุดเทียนบูชา ให้จุดเล่มด้านขวาของพระพุทธรูปก่อน แล้วจุดเล่มด้านซ้าย ต่อไปจุดธูป ๓ ดอก เมื่อจุดเทียนธูปที่เครื่องสักการบูชาเสร็จแล้ว เอาจิต (นึกเห็น) พระพุทธองค์มาเป็นประธาน พึงนั่งคุกเข่าประนมมือตั้งใจ**บูชาพระรัตนตรัย นมัสการพระรัตนตรัย นมัสการพระพุทธเจ้า และนมัสการพระพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ แล้วจึงเจริญภาวนายอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก** จะเพิ่มความขลังและศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น จะเกิดพลังจิตและมีความมั่นคงในชีวิต พึงทราบด้วยว่าการเจริญภาวนาทุกครั้งต้องอยู่ในสถานที่อันสมควร

ขอให้ทำจิตตั้งมั่นในบทสวดมนต์ จะมีเทพยดาอารักษ์ทั้งหลายร่วมอนุโมทนาสาธุการ ขออย่าได้ทำเล่นจะเกิดโทษแก่ตนเอง

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกฉบับเดิม

๑. อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง วะตะ โส ภะคะวา.

อิติปิ โส ภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ วะตะ โส ภะคะวา.

อิติปิ โส ภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันโน วะตะ โส ภะคะวา.

อิติปิ โส ภะคะวา สุคะโต วะตะ โส ภะคะวา.

อิติปิ โส ภะคะวา โลกะวิทู วะตะ โส ภะคะวา.

อะระหันตัง สะระณัง คัจฉามิ.

อะระหันตัง สิระสา นะมามิ.

สัมมาสัมพุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

สัมมาสัมพุทธัง สิระสา นะมามิ.

วิชชาจะระณะสัมปันนัง สะระณัง คัจฉามิ.

วิชชาจะระณะสัมปันนัง สิระสา นะมามิ.

สุคะตัง สะระณัง คัจฉามิ.

สุคะตัง สิระสา นะมามิ.

โลกะวิทัง สะระณัง คัจฉามิ.

โลกะวิทัง สิระสา นะมามิ.

๒. อิติปิ โส ภะคะวา อะนุตตะโร วะตะ โส ภะคะวา.

อิติปิ โส ภะคะวา ปุริสะทัมมะสาระถิ วะตะ โส ภะคะวา.

อิติปิ โส ภะคะวา สัตถา เทวะ มะนุสสานัง วะตะ โส ภะคะวา.

อิติปิ โส ภะคะวา พุทโธ วะตะ โส ภะคะวา.

อะนุตตะรัง สะระณัง คัจฉามิ.

อะนุตตะรัง สิระสา นะมามิ.

ปุริสะทัมมะสาระถิ สะระณัง คัจฉามิ.

ปุริสะทัมมะสาระถิ สิระสา นะมามิ.

สัตถา เทวะมะนุสสานัง สะระณัง คัจฉามิ.

สัตถา เทวะมะนุสสานัง สิระสา นะมามิ.

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

พุทธัง สิระสา นะมามิ.

อิติปิ โส ภะคะวาฯ

๓. อิติปิ โส ภะคะวา รูปะขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมิ จะ สัมปันโน.

อิติปิ โส ภะควา เวทะนาขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมิ จะ สัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา สัญญาขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมิ จะ สัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา สังขาระขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมิ จะ สัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา วิญญาณะขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมิ จะ สัมปันโน.

๔. อิติปิ โส ภะคะวา ปะฐะวี ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา อาโป ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา เตโช ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา วาโย ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา อากาสะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา วิญญาณะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา จักกะวาฬะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

๕. อิติปิ โส ภะคะวา จาตุมมะหาราชิกา ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา ตาวะติงสา ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา ยามา ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา ตุสิตา ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา นิมมานะระตี ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา ปะระนิมมิตะวะสะ วัตตี ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา กามาวะจะระ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา รูปาวะจะระ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา อะรูปาวะจะระ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา โลกุตตะระ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

๖. อิติปิ โส ภะคะวา ปะฐะมะฌานะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา ทุติยะฌานะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา ตะติยะฌานะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา จะตุตถะฌานะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา ปัญจะมะฌานะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

๗. อิติปิ โส ภะคะวา อากาสานัญจา ยะตะนะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา วิญญานัญจา ยะตะนะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา อากิญจัญญา ยะตะนะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา เนวะสัญญานา สัญญา ยะตะนะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

๘. อิติปิ โส ภะคะวา โสตาปัตติมัคคะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทาคามิมัคคะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคามิมัคคะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัตตะมัคคะ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา โสตาปัตติผะละ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทาคามิผะละ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคามิผะละ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัตตะผะละ ธาตุ สะมาธิญาณะสัมปันโน.

๙. กุสะลาธัมมา อิติปิ โส ภะคะวา อะอายาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ชัมภูทีปัญจะ อิสสะโร กุสะลาธัมมา นะโมพุทธายะ นะโมธัมมายะ นะโมสังฆายะ ปัญจะพุทธา นะมามิหัง อาปามะจุปะ ทีมะสังอังขุ สังวิธาปุกะยะปะ อุปะสะชะสะเห ปาสายะโสฯ

โสโสสะสะ อะอะอะอะนิ เตชะสุ เนมะภูจะนาวิ เว อะสังวิสุโลปุสะพุภะ อิสวาสุ, สุสวาอิ, กุสะลาธัมมา จิตติวิอัตถิ.

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง อะอายาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ สาโพธิปัญจะ อิสสะโร ธัมมา.

กุสะลาธัมมา นันทะวิวังโก อิติสัมมาสัมพุทโธ สุคะลาโน ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

๑๐. จาตุมมะหาราชิกา อิสสะโร กุสะลาธัมมา อิติ วิชชาจะระณะสัมปันโน อุ อุ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

ตาวะติงสา อิสสะโร กุสะลาธัมมานันทะปัญจะ สุคะโต โลกะวิทู มะหาเอโอ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

ยามา อิสสะโร กุสะลาธัมมา พรหมาสัททะ ปัญจะสัตตะ สัตตา ปาระมี อะนุตตะโร ยะมะกะขะ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

ตุสิตา อิสสะโร กุสะลาธัมมา ปุยะ ปะกะ ปุริ สะทัม มะสาระถิ ยาวะชีวัง พุทธังสะระณังคัจฉามิ.

นิมมานะระตี อิสสะโร กุสะลา ธัมมา เหตุโปวะ สัตถา เทวะมะนุสสานัง ตะถา ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

ปะระนิมมิตะวะสะวัตตี อิสสะโร กุสะลาธัมมา สังขาระขันโธ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ พุทธะปะผะ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

พรหมา อิสสะโร กุสะลาธัมมา นัตถิปัจจะยา วินะปัญจะ ภะคะวะตา ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิฯ

๑๑.นะโมพุทธัสสะ นะโมธัมมัสสะ นะโมสังฆัสสะ พุทธิลาโภกะลา กะระ กะนา เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหนตุ หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ.

นะโมพุทธัสสะ นะโมธัมมัสสะ นะโมสังฆัสสะ วิตติ วิตติ วิตติ มิตติ มิตติ มิตติ จิตติ จิตติ วัตติ วัตติ มะยะสุ สุวัตถิ โหนตุ หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ.

อินทะสาวัง มะหาอินทะสาวัง พรหมสาวัง มะหาพรหมสาวัง จักกะวัตติสาวัง มะหาจักกะวัตติสาวัง เทวาสาวัง มะหาเทวาสาวัง อิสีสาวัง มะหาอิสีสาวัง มุนีสาวัง มะหามุนีสาวัง สัปปุริสะสาวัง มะหาสัปปุริสะสาวัง พุทธะสาวัง ปัจเจกะพุทธะสาวัง อะระหัตตะสาวัง สัพพะสิทธิวิชาธาระณังสาวัง สัพพะโลกาอิริยานังสาวัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหนตุ.

สาวัง คุณัง วะชะ พะลัง เตชัง วิริยังสิทธิ กัมมัง ธัมมัง สัจจัง นิพพานัง โมกขัง คุยหะกัง ทานัง สีลัง ปัญญานิกขังปุญญัง ภาคะยัง ยะสัง ตัปปัง สุขัง สิริรูปัง

จะตุวีสะติเทสะนัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหนตุ หุลู หุลู หุลู สะวาหายะฯ

๑๒.นะโมพุทธัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม อิติปิ โส ภะคะวา.

นะโมธัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สะวากขาโต ภะคะวาธัมโม.

นะโมสังฆัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ วาหะปะริตตัง.

นะโมพุทธายะ มะอะอุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา ยาวะตัสสะ หาโย โมนะอุอะมะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา อุอะมะอะ วันทา นะโมพุทธายะ นะอะ กะตินิสะระณะ อาระปะขุทธัง มะอะอุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตาฯ

วิปัสสิต

สัพพะทุกขา สัพพะภะยา สัพพะโรคา วินาสสันตุ

*บรรพบุรุษ คือ **พ่อแม่ เป็นพระอรหันต์ของลูก** ไม่ต้องไปตามพระอรหันต์ที่ไหนหรอก **เหลียวดูพ่อแม่ในบ้านบ้าง** แล้วท่านจะ รู้สึกว่าได้ทำดีตั้งแต่วันนี้แล้ว*

คำกรวดน้ำของ ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ ด้วยเดชะผลบุญแห่งข้าพเจ้าได้สร้างและสวดยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ ขอให้ค้ำชูอุดหนุนคุณบิดามารดา พระมหากษัตริย์ ผู้มีพระคุณ ญาติกา ครู อุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวร และมิตรรักสนิท เพื่อน สรรพสัตว์น้อยใหญ่ พระภูมิเจ้าที่ เจ้ากรุงพาลี แม่พระธรณี แม่พระคงคา แม่พระโพสพ พญายมราช นายนิริยบาล ท้าวจตุโลกะบาลทั้งสี่ ศิริคุตอำมาตย์ ชั้นจาตุมหาราชิกาเบื้องบนสูงสุดจนถึง

ภวัคคะพรหม และเบื้องล่างต่ำสุดตั้งแต่โลกันตมหานรก และอเวจีขึ้นมาจนถึงโลกมนุษย์ สุดรอบขอบจักรวาล อนันตจักรวาล คุณพระศรีรัตนตรัยและเทพยดาทั้งหลาย ตลอดทั้งอินทร์ พรหม ยมยักษ์ คนธรรพ์ นาคา พระเพลิง พระพาย พระพิรุณ ท่านทั้งหลายที่ต้องทุกข์ขอให้พ้นจากทุกข์ ท่านทั้งหลายที่ได้สุขขอให้ได้สุขยิ่งๆ ขึ้นไป ด้วยเดชะผลบุญแห่งข้าพเจ้าอุทิศให้ไปนี้ จงเป็นอุปนิสัยปัจจัยให้ถึงพระนิพพานในปัจจุบันและอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้นเทอญฯ

พุทธัง อะนันตัง ธัมมังจักกะวาลัง
สังฆัง นิพพานะ ปัจจะโย โหนตุ

สร้างบุญ ใช้สติ ไม่ต้องใช้สตางค์... *พวกเราหาแต่สตางค์ ไม่หา สติกันเลย...สติได้มาจากการเจริญพระกรรมฐาน สติคือปัญญา เอาไว้ฆ่าข้าศึก คือ กิเลส*

วิธีสวดพระคาถาชินบัญชร

การเริ่มต้นสวดภาวนาให้หาวันดี คือวันพฤหัสบดีเป็นวันเริ่มต้น โดยน้อมนำดอกไม้ ธูปเทียน ถวายบูชาคุณพระรัตนตรัยและดวงพระวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าประคุณสมเด็จฯ

ถ้าไปที่วัดระฆังได้ก็ยิ่งดี ถ้าไปไม่ได้ก็ให้ระลึกถึงท่านและหันหน้าไปทางวัดระฆังก็ใช้ได้ เมื่อบูชาพระรัตนตรัยและดวงวิญญาณของเจ้าประคุณสมเด็จฯ แล้วจึงเริ่มต้นสวด โดยอ่านตามบทให้ได้ ๑ จบ ก็เป็นอันเสร็จพิธีเริ่มต้น

คาถาชินบัญชร (ย่อ)

ชินะปัญชะระ ปะริตตังมัง รักขะตุสัพพะทา

หรือ

วิญญาณสัมปันโน อิติปิโส ภะคะวา นะโม พุทธายะ (สวด ๙ จบ)

พระคาถาชินบัญชร

ก่อนที่เจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วระลึกถึงเจ้าประคุณสมเด็จฯ ด้วยคำว่า

ปุตตะกาโมละเภปุตตัง ธะนะกาโมละเภธะนัง
อัตถิกาเยกายะญายะ เทวานังปิยะตังสุตตะวา
อิติปิโสภะคะวา ยะมะราชาโนท้าวเวสสุวัณโณ
มรณังสุขังอะระหัง สุคะโตนะโมพุทธายะ

ชะยาสะนากะตา พุทธา
เชตะวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง
เย ปิวิงสุ นะราสะภา
ตัณหังกะราทะโย พุทธา
อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง
มัตถะเก เต มุนิสสะรา
สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง
พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน

สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง
อุเร สัพพะคุณากะโร
หะทะเย เม อะนุรุทโธ
สารีปุตโต จะ ทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง
โมคคัลลาโน จะ วามะเก
ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง
อาสุง **อานันทะราหุลา**[๑]
กัสสะโป จะ มะหานาโม
อุภาสุง วามะโสตะเก
เกสะโต ปิฏฐิภาคัสมิง
สุริโยวะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน
โสภิโต มุนิปุงคะโว
กุมาระกัสสะโป เถโร
มะเหสี จิตตะวาทะโก
โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง
ปะติฏฐาสิ คุณากะโร

ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ
อุปาลีนันทะสีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา
นะลาเต ติละกา มะมะ

เสสาสีติ มะหาเถรา
วิชิตา ชินะสาวะกา
เอตาสีติ[๒] มะหาเถรา
ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเตชะนะ
อังคะมังเคสุ สัณฐิตา

ระตะนัง ปุระโต อาสิ
ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ
วาเม อังคุลิมาละกัง

ขันธะโมระปะริตตัญจะ
อาฏานาฏิยะ สุตตะ กัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ
เสสา ปาการะสัณฐิตา

ชินาณา[๓] วะระสัง ยุตตา
สัตตัปปาการะลังกะตา
วาตะปิตตา ทิสัญชาตา
พาหิรัช ฌัตตุปัททะวา
อะเสสา วินะยัง ยันตุ
อะนันตะชินะเตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ
สะทา สัมพุทธะปัญชะเร
ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ
วิหะรันตัง มะฮีตะเล
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ
เต มะหาปุริสาสะภา
อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต
จะรามิ ชินะปัญชะเรติฯ
(ชินะปัญชะระคาถา นิฏฐิตา)

ฉบับถูกต้องตรวจตามไวยากรณ์โดย **พระเทพวิสุทธิเมธี (เที่ยง ป.ธ.๙) วัดระฆังฯ**

หมายเหตุ ๑. อาสุง เป็นพหูพจน์ อานันทะราหุลา จึงต้องเป็นพหูพจน์ตาม ส่วนมากพิมพ์เป็น อาสุงอานันทะ ลาหุ โล ซึ่งผิดไวยากรณ์

หมายเหตุ ๒. เอตาสีติ = เอเต + อะสีติ เป็น โลปสะ สนธิ คือ ลบเอที่เตออกคงเป็น เอตะ แล้วนำไปเชื่อมกับอะสีติ รัสสะ สระ ๒ ตัว รวมกันต้องทีฆะ คือทำให้มีเสียงยาว จึงเป็น เอตาสีติ ดังกล่าว แปลว่า "พระมหาเถระ ๘๐ เหล่านั้น

หมายเหตุ ๓. ชินะ บวก อาณา เท่ากับ ชินาณา และ อาณา แปลว่า "อำนาจ" ส่วนมากพิมพ์เกิน เป็น ชินานานา ซึ่งไม่รู้แปลว่าอย่างไร

คำแปลพระคาถาชินบัญชร

๑. พระพุทธเจ้าและพระนราสภาทั้งหลาย ผู้ประทับนั่งแล้วบนชัยบัลลังก์ทรงพิชิตพระยามาราธิราชผู้พรั่งพร้อมด้วยเสนาราชพาหนะแล้วเสวยอมตรส คือ อริยสัจธรรมทั้งสี่ประการ เป็นผู้นำสรรพสัตว์ให้ข้ามพ้นจากกิเลสและกองทุกข์

๒. มี ๒๘ พระองค์ คือ พระผู้ทรงพระนามว่าตัณหังกร เป็นอาทิพระพุทธเจ้าผู้จอมมุนีทั้งหมดนั้น

๓. ข้าพระพุทธเจ้าขออัญเชิญมาประดิษฐาน เหนือเศียรเกล้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประดิษฐานอยู่บนศีรษะ พระธรรมอยู่ที่ดวงตาทั้งสอง พระสงฆ์ผู้เป็นอากรบ่อเกิดแห่งสรรพคุณอยู่ที่อก

๔. พระอนุรุทธะอยู่ที่ใจ พระสารีบุตร อยู่เบื้องขวา พระโมคคัลลานอยู่เบื้องซ้าย พระอัญญา โกณฑัญญะอยู่เบื้องหลัง

๕. พระอานนท์กับพระราหุลอยู่หูขวา พระกัสสปะกับพระมหานามะอยู่ที่หูซ้าย

๖. มุนีผู้ประเสริฐคือพระโสภิตะผู้สมบูรณ์ ด้วยสิริดังพระอาทิตย์ส่องแสง อยู่ที่ทุกเส้นขนตลอด ร่างทั้งข้างหน้าและข้างหลัง

๗. พระเถระกุมาระกัสสปะผู้แสวงบุญทรง คุณอันวิเศษ มีวาทะอันวิจิตรไพเราะอยู่ปากเป็นประจำ

๘. พระปุณณะ พระอังคุลิมาล พระอุบาลี พระนันทะ และพระสีวะลี พระเถระทั้ง ๕ นี้ จงปรากฏ เกิดเป็นกระแจะจุณเจิมที่หน้าผาก

๙. ส่วนพระอสีติมหาเถระที่เหลือ ผู้มีชัย และ เป็นพระโอรส เป็นพระสาวกของพระพุทธเจ้าผู้ทรงชัย

แต่ละองค์ล้วนรุ่งเรืองไพโรจน์ด้วยเดชแห่งศีลให้ดำรงอยู่ทั่วอวัยวะน้อยใหญ่

๑๐.พระรัตนสูตรอยู่เบื้องหน้า พระเมตตาสูตรอยู่เบื้องขวา พระอังคุลิมาลปริตรอยู่เบื้องซ้าย พระธชัคคสูตรอยู่เบื้องหลัง

๑๑.พระขันธปริตร พระโมรปริตรและพระอาฏานาฏิยสูตรเป็นเครื่องกางกั้นดุจหลังคาอยู่บนนภากาศ

๑๒.อนึ่งพระชินเจ้าทั้งหลายนอกจากที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ผู้ประกอบพร้อมด้วยกำลังนานาชนิด มีศีลาทิคุณอันมั่นคง คือ สัตตะปราการเป็นอาภรณ์มาตั้งล้อมเป็นกำแพงคุ้มครองเจ็ดชั้น

๑๓.ด้วยเดชานุภาพแห่งพระอนันตชินเจ้า ไม่ว่าจะทำกิจการใดๆ เมื่อข้าพระพุทธเจ้าเข้าอาศัยอยู่ในพระบัญชรแวดวงกรงล้อมแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอโรคอุปัทวทุกข์ทั้งภายนอกและภายในอันเกิดแต่โรคร้าย คือโรคลมและโรคดีเป็นต้น เป็นสมุฏฐาน จงกำจัดให้พินาศไปอย่าได้เหลือ

๑๔.ขอพระมหาบุรุษผู้ทรงพระคุณอันล้ำเลิศทั้งปวงนั้น จงอภิบาลข้าพระพุทธเจ้าผู้อยู่ในภาคพื้นท่ามกลางพระชินบัญชร ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการคุ้มครองปกปักรักษาภายในเป็นอันดี ฉะนี้แล

๑๕.ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการอภิบาลด้วยคุณานุภาพแห่งสัทธรรมจึงชนะเสียได้ซึ่งอุปัทวอันตรายใดๆ ด้วยอานุภาพแห่งพระชินะพุทธเจ้าชนะข้าศึกศัตรูด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม ชนะอันตรายทั้งปวงด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ ขอข้าพระพุทธเจ้าจงได้ปฏิบัติและรักษาดำเนินไปโดยสวัสดีเป็นนิจนิรันดรเทอญฯ

คาถาเงินล้าน

(ตั้งนะโม ๓ จบ)

สัมปะจิตฉามิ

นาสังสิโม

พรหมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ปะรายันติ (คาถาปัดอุปสรรค)

พรหมา จะ มหาเทวา อภิลาภา ภะวันตุเม
(คาถาเงินแสน)

มหาปุญโญ มหาลาโภ ภะวันตุเม
(คาถาลาภไม่ขาดสาย)

มิเตพาหุหะติ (คาถาเงินล้าน)

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม
(คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า)

สัมปะติจฉามิ (คาถาเร่งลาภให้ได้เร็วขึ้น)

เพ็งๆ พาๆ หาๆ ถาๆ (บูชา ๙ จบ ตัวคาถาต้องว่าทั้งหมด)

ผู้หมั่นภาวนาก่อนที่จะทำบุญให้ทานใดๆ หรือสวดก่อนที่จะเข้านอนเสมอๆ มิได้ขาด ท่านว่าจักเป็นบุญบันดาลอันประเสริฐเลิศล้ำด้วยลาภผล เป็นเศรษฐี มิต้องยากจนแล

หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (ฤาษีลิงดำ)
เมตตามอบให้

คาถามหาลาภ

นะมามีมา มะหาลาภา อิติพุทธัสสะ สุวัณณัง วา ระชะตังวา มะณีวา ธะนังวา พีชังวา อัตถังวา ปัตถังวา เอหิ เอหิ อาคัจ เฉยยะ อิติมีมา นะมามิหัง.

ใช้สวดภาวนาก่อนนอน ๓ จบ และตื่นนอนเช้า ๓ จบ เป็นการเรียกทรัพย์ เรียกลาภ จะบังเกิดโภคทรัพย์อย่างมหัศจรรย์

คาถาบูชาพระปิยะมหาราช

พระสยามมินโธ วะโรอิติ พุทธสังมิ อิติอรหัง สะหัตสะกายัง วะรัง พุทโธ นะโมพุทธายะ

คาถาค้าขายดี (ของเก่า)

พุทธัง	พะหุชะนานัง
เอหิจิตตัง	เอหิมะนุสสานัง

เอหิลาภัง	**เอหิเมตตา**
ชมภูทีเป	**มะนุสสานัง**
อิตถิโย ปุริโส	**จิตตัง พันธังเอหิ**

พ่อค้าแม่ค้าพาณิชย์นิยมเสกเป่า ๓ จบ ๗ จบ ทำน้ำมนต์ล้างหน้าและประพรมสินค้าขายของดีนักแล (อธิษฐานและใส่บาตรทุกวันตามศรัทธาจะบังเกิดโชคลาภ)

คาถาเมตตามหานิยม

เมตตา คุณนัง อะระหัง เมตตา

คาถาใช้ภาวนาเวลาขับรถ

ให้ปลอดภัยจากอุบัติเหตุ ไม่หลับใน

เมตตัญ จะ สัพพะโล กัสมิง มานะ สัมภาวะเย อัปปะริมานัง

(คำแปล) บุคคลพึงเจริญเมตตา มีน้ำใจ ไม่มีประมาณไปในโลกทั้งสิ้น

คำถวายพระพุทธรูป

อิมัง ภันเต พุทธะรูปัง สังฆัสสะ โอโณชะยามะ อายะติง สาสะนัสสะ อติโรจะนายะ จะ ถาวะรายะ จะ สาธุ โน ภันเต สังโฆ อิมัง พุทธะรูปัง ปฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

คำแปล :

ข้าแต่ท่านทั้งหลายผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวาย ซึ่งพระพุทธรูปนี้ แก่พระสงฆ์เพื่อความรุ่งเรือง และเพื่อความถาวรแห่งพระศาสนา ข้าแต่ท่านทั้งหลายผู้เจริญ ขอพระสงฆ์จงรับ ซึ่งพระพุทธรูปนี้ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายสิ้นกาลนานเทอญฯ

คำถวายข้าวพระพุทธ

อิมัง สูปะพยัญชะนะสัมปันนัง สาลีนัง โอทะนัง อุทะกัง วะรัง พุทธัสสะ ปูเชมิฯ

คำแปล :

ข้าพเจ้าขอบูชาข้าวสุกข้าวสาลี พร้อมด้วยแกงกับ และน้ำอันประเสริฐนี้แด่พระพุทธเจ้า

คำลาข้าวพระพุทธ

เสสัง มังคะลา ยาจามิฯ

คำแปล :

ข้าพเจ้าขอคืนเศษอันเป็นมงคลนี้ ข้าพเจ้าขอภัตต์ที่เหลือเป็นมงคลด้วยเถิด

คำถวายข้าวพระสงฆ์

อิมานิ มะยัง ภันเต ปิณฑะปาตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ

คำแปล :

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวายซึ่งบิณฑบาต พร้อมด้วยเครื่องบริวารทั้งหลายเหล่านี้แก่พระภิกษุสงฆ์

คำถวายของใส่บาตร

อิทัง ทานัง สีละวันตานัง ภิกขูนัง นิยยาเทมิ สุทินนัง วะตะ เม ทานัง อาสะวักขะยาวะหัง นิพพานะปัจจะโย โหตุฯ

คำแปล :

ข้าพเจ้าขอน้อมถวายทานอันนี้ แด่พระสงฆ์ผู้มีศีลทั้งหลาย ทานที่ข้าพเจ้าถวายดีแล้วนี้ จงเป็นปัจจัยให้ถึงพระนิพพานด้วยเทอญฯ

คำถวายสังฆทาน

(เพื่อความสุขความเจริญแก่ตัวท่านเอง)

อิมานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ ภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะฯ

คำแปล :

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวายซึ่งภัตตาหารกับของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แด่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์จงรับ ซึ่งภัตตาหารกับของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้ เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญฯ

คำถวายสังฆทาน (อุทิศให้แก่ผู้ตาย)

อิมานิ มะยัง ภันเต มะตะกะภัตตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ มะตะกะภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัญเจวะ มาตาปิตุอาทีนัญจะ ญาตะกานัง กาละกะตานัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะฯ

คำแปล :

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวายซึ่งมะตะกะภัตตาหารกับของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แด่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์จงรับ ซึ่งมะตะกะภัตตาหารกับของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้ เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย แก่ญาติของข้าพเจ้าทั้งหลาย มีบิดามารดาเป็นต้น ผู้ทำกาลล่วงลับไปแล้วด้วย สิ้นกาลนานเทอญ

คำถวายผ้าป่า

อิมานิ มะยัง ภันเต ปังสุกูละจีวะรานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ ปังสุกูละจีวะรานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะฯ

คำแปล :

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายผ้าบังสุกุล จีวร กับทั้งบริวารเหล่านี้ แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับผ้าบังสุกุล จีวรกับทั้งบริวารเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

คำถวายผ้าจำนำพรรษา

(ตั้งนะโม 3 จบก่อน)

อิมานิ มะยัง ภันเต, วัสสาวาสิกะจีวะรานิ, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ, วัสสาวาสิกะสาฏิกะจีวะรานิ, สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ สุขายะฯ

คำแปล :

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายผ้าจำนำพรรษาพร้อมทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แด่พระสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับผ้าจำนำพรรษากับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญฯ

คำถวายผ้ากฐิน

อิมัง มะยัง ภันเต สะปะริวารัง กะฐินะจีวะระทุสสัง สังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต สังโฆ อิมัง สะปะริวารัง กะฐินะทุสสัง ปะฏิคคัณหาตุ

ปะฏิคคะเหตวา จะ อิมินา ทุสเสนะ กะฐินัง อัตถะระตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ นิพพานายะจะฯ

คำแปล :

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายผ้ากฐินจีวร กับทั้งบริวารนี้แด่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์จงรับผ้ากฐินกับทั้งบริวารเหล่านี้ของข้าพเจ้าทั้งหลาย และเมื่อรับแล้วขอจงกรานใช้กฐินด้วยผ้านี้ เพื่อประโยชน์ และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

คำถวายเทียนพรรษา

ยัคเฆ ภันเต สังโฆ ปะฏิชานาตุ มะยัง ภันเต เอตังปะทีปะยุคัง สะปะริวารัง เตมาสัง พุทธัสสะ ปูชะนัตถายะ อิมัสมิงอุโปสะถาคาเร นิยาเทมะ สาธุ โน ภันเต อะยัง เตมาสัง พุทธัสสะ ปูชะนัตถายะ ปะทีปะยุคัสสะ ทานัสสะ อานิสังโส อัมหากัง เจวะมาตาปิตุอาทีนัญจะ ปิยะชะนานัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ สังวัตตะตุ

คำแปล :

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์จงรับทราบ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอมอบถวายเทียนเล่มนี้ พร้อมกับของบริวารไว้ ณ พระอุโบสถนี้ เพื่อเป็นพุทธบูชาตลอดพรรษา ขออานิสงส์แห่งการถวายเทียนเล่มนี้ เพื่อเป็นพุทธบูชาตลอดพรรษานี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย จงเป็นไปเพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย แก่ปิยชนทั้งหลาย มีบิดามารดาเป็นต้น ด้วยตลอดกาลนานเทอญฯ

บทพระคาถาอัญเชิญเทวดากลับ
เทวะตาอุยโยชะนะคาถา

ทุกขัปปัตตา จะ นิททุกขา
ภะยัปปัตตา จะ นิพภะยา
โสกัปปัตตา จะ นิสโสกา
โหนตุ สัพเพปิ ปาณิโน
เอตตาวะตา จะ อัมเหหิ
สัมภะตัง ปุญญะสัมปะทัง
สัพเพ เทวานุโมทันตุ
สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
ทานัง ทะทันตุ สัทธายะ
สีลัง รักขันตุ สัพพะทา
ภาวะนาภิระตา โหนตุ
คัจฉันตุ เทวะตาคะตาฯ

สัพเพ พุทธา พะลัปปัตตา
ปัจเจกานัญจะ ยัง พะลัง
อะระหันตานัญจะ เตเชนะ
รักขัง พันธามิ สัพพะโสฯ

ภาคผนวก

วิปัสสนาภาวนา

กำหนด ๔ อิริยาบถ THE FOUR POSTURES OF MEDITATION

๑. ยืนกำหนด standing meditation
๒. เดินกำหนด walking meditation
๓. นั่งกำหนด sitting meditation
๔. นอนกำหนด lying meditation

ยืนกำหนด STANDING MEDITATION

ยืนหนอๆ ๆ ๆ

standing standing

standing standing

เดินกำหนด WALKING MEDITATION

จงกรม ๑ ระยะ

ซ้ายย่างหนอ/ขวาย่างหนอ

left goes thus/right goes thus

จงกรม ๒ ระยะ

ยกหนอ/เหยียบหนอ

lifting/treading

จงกรม ๓ ระยะ

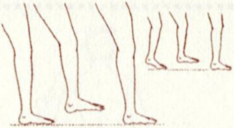

ยกหนอ/ย่างหนอ/เหยียบหนอ
lifting/moving/treading

จงกรม ๔ ระยะ

ยกซ่นหนอ/ยกหนอ/ย่างหนอ/เหยียบหนอ
heel up/lifting/moving/treading

จงกรม ๕ ระยะ

ยกซ่นหนอ/ยกหนอ/ย่างหนอ/ลงหนอ/ถูกหนอ
heel up/lifting/moving/lowering/touching

จงกรม ๖ ระยะ

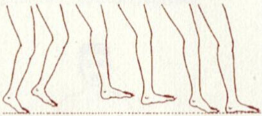

ยกซ่นหนอ/ยกหนอ/ย่างหนอ/ลงหนอ/ถูกหนอ/กดหนอ
heel up/lifting/moving/lowering/touching/pressing

นอนกำหนด LYING MEDITATION

พองหนอ/ยุบหนอ/นอนหนอ/ถูกหนอ
rising/falling/lying/touching

นั่งกำหนด SITTING MEDITATION

position of the hands

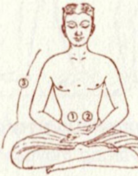

พองหนอ/ยุบหนอ/นั่งหนอ/ถูกหนอ
rising/falling/sitting/touching

พองหนอ/ยุบหนอ/นั่งหนอ/ถูกหนอ
rising/falling/sitting/touching

พองหนอ/ยุบหนอ/นั่งหนอ/ถูกหนอ
rising/falling/sitting/touching

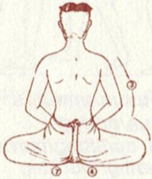

พองหนอ/ยุบหนอ/นั่งหนอ/ถูกหนอ
rising/falling/sitting/touching

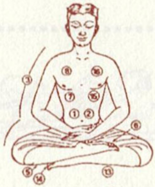

พองหนอ/ยุบหนอ/นั่งหนอ/ถูกหนอ
rising/falling/sitting/touching

พองหนอ/ยุบหนอ/นั่งหนอ/ถูกหนอ
rising/falling/sitting/touching

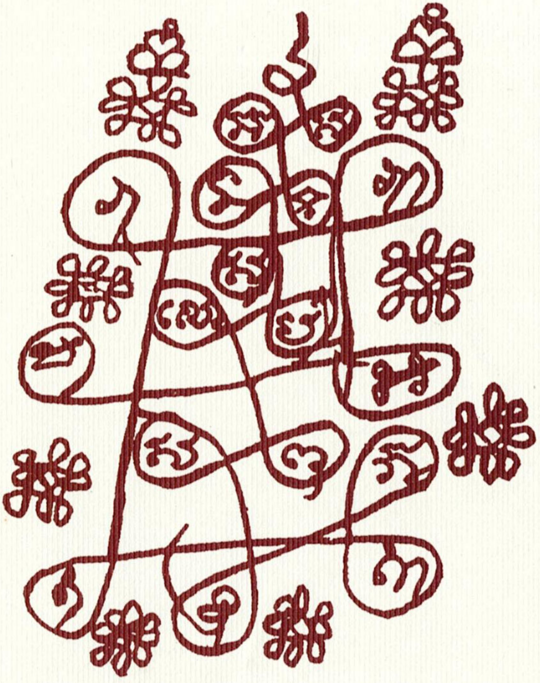

มหายันต์

แห่งยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

บทสวดมนต์ถวายพรพระ

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

พระคาถาชินบัญชร

(สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสี)

สติปัฏฐานสี่

วิธีปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

กฎแห่งกรรม

คาถามหามงคล

... ฯลฯ ...

isbn 974-8136-64-6

9 789748 136646

ต้องการหนังสือสั่งพิมพ์ได้ที่ : M. 086-318-3448

พุทธานุภาพ สำนักพิมพ์
Buddha's Power

แสงแห่งธรรม

จิตศรัทธา พุทธานุภาพ

No. ๑๐๒